

กระถองเข้าพรรษา

ฉบับที่ ๓๔ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

๓๗. เมตตากรมค้ำจุนโลก

หลวงพ่อบอกว่า การจะปลุกเสกเครื่องรางของขลัง ให้มีอำนาจทางมหาอุดม์หรือแคล้วคลาด คงกระพันชาตรี นั้น ไม่ใช่ของยาก ที่ยากคือผลทางเมตตา เพราะความเมตตาต้องกลั่นออกมาจากใจของผู้เสกจริง ๆ ไม่อย่างนั้นก็ไม่เป็นผล...

ในด้านการปฏิบัติธรรมนั้น เมตตาพรหมวิหาร เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลย เพราะเป็นตัวหล่อเลี้ยงจิตใจ ให้ชุ่มชื้นเบิกบานอยู่เสมอ อารมณ์กรรมฐานจะก้าวหน้าหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับตัวเมตตาแน่แท้ (ไม่ชื้นไม่ได้เธอ..มันยากนะ..)

ภิกษุคือผู้ปราศจากเวรภัยกับใครทั้งปวง ท่านทั้งหลายเหล่านั้นรอดพ้นจากอันตรายนานัปการมาได้ ด้วยอาวูรที่องค์สมเด็จพระทศพลทรงประทานไว้ให้ คือเมตตาพรหมวิหาร นี้เอง ไปไหนก็ปราศจากทุกข์ภัยกับใคร มีแต่ความสงบเย็นใจแก่คนและสัตว์ทั้งโลก...

ในสมัยพุทธกาล..มีภิกษุหมู่หนึ่ง ไปจำพรรษาอยู่ในป่า ครั้นออกพรรษาก็พากันมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงตรัสถามถึงความทุกข์สุขว่าเป็นไฉน ภิกษุหมู่หนึ่งกราบทูลว่า "แรกๆอยู่ในป่าอย่างมีความสุข แต่พอนานไปถูกเหล่าอมนุษย์ เบียดเบียนให้หวาดสะดุ้งอยู่เสมอ พระพุทธเจ้าข้า.."

พระพุทธองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งให้ภิกษุทั้งหลายกลับไปยังป่าแห่งนั้นอีก พร้อมกับมอบอาวูรคือกรณีเมตตาสูตรให้ไป ภิกษุทั้งหลายก็ตั้งใจสดสหายกรณีเมตตาสูตร พร้อมกับแม่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั่วหล้า...

เหล่าอมนุษย์พอได้รับกระแสเมตตาอันชุ่มเย็น ก็กลับใจอ่อนเล็กรังควาน หันมาช่วยกันอุปฐากแก่ภิกษุทั้งหลาย ให้ได้รับความสุขสบายโดยทั่วหน้ากัน..ตั้งแต่นั้นมาภิกษุทั้งหลาย เวลาเข้าไปในป่าหรืออยู่ที่ค้ำขันอันตราย ต่างก็อาศัยความเมตตาดี พาดนให้พ้นภัยตลอดมา

ครั้ง พระเทวทัต สมคบกับ พระเจ้าอชาตศัตรู วางแผนปลงพระชนม์องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยการจับ ช้างธนบาลนาฬาคีรี ที่ตกมัน กรอกชาด้วยเหล้า ๑๖ ถัง แล้วปล่อยพญาชสารซึ่งกำลังคลั่ง ตรงเข้าหมายทำร้ายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า..

ในความโกลาหลของหมู่ชนที่กำลังไล่บาตรองค์สมเด็จพระจอมไตร และ ภิกษุปลุกชนทั้งหลายที่วิ่งหลบคชภัย พระอานนท์พุทธอนุชา ถลันขึ้นขวางหน้า หมายใจว่าจะพลีชีพถวายเป็นพุทธบูชา หากพระพุทธองค์ทรงมีดำรัสว่า "อานนท์..เธอจงหลีกไป..!"

แล้วทรงหันไปเผชิญหน้ากับจอมคชสาร ที่ห่อตะบึงเข้ามาดุจฟ้าถล่ม ด้วยหมายใจที่จะบดขยี้ทุกอย่างที่ขวางหน้า องค์สมเด็จพระบรมศาสดาทรงแม่เมตตาต่อพญาชสาร ด้วยจิตที่ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว กระแสแห่งพระเมตตาอันเย็นใจ แม่ชานไปทั่วสากลจักรวาล..

กระแสแห่งพระเมตตาอันเย็นฉ่ำ อาบขโลมดวงจิตอันเร้าร้อนของพญาชสาร ดุจดั่งอุทกธารอันดับซึ่งเปลวไฟ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหวนคืนมาครบถ้วน..ท่ามกลางความอกสั่นขวัญหายของหมู่ชนทั้งหลาย สายตาทุกคู่ก็ให้เห็นร่างใหญ่โตปานขุนเขา ทรุกลงแทบเบื้องยุคลบาท ไขว่วงโอบกอดพระบาทเอาไว้ ประคองจะกราบขอโหสิกรรม...!

ดีใจที่ไม่ได้ประกอบบ่อนันตริยกรรมอันสาหัสสุดแสน เสียใจที่แสดงกิริยามุ่งร้ายต่อองค์สมเด็จพระบรมศาสดา พญาช่างแสนรู้ คร่ำครวญปริเทวนาการ ยิ่งพระหัตถ์อันเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา ปรามาสอยู่เหนือกระพองแห่งตน น้ำตาก็ยิ่งร่วงหล่นลงพร่างพรู...!

กระทั่งพระสุรเสียงกังวานว่า "นาพาศิริ...จงกลับคืนที่อยู่ของเธอเถิด" ร่างมที่มาที่อยู่ในคราบคชสาร แต่ดวงจิตแสนรู้ยิ่งกว่ามนุษย์ ก็กลับหลังหันคุ่มเดินกลับคืนสู่โรงช่างหลวงอย่างว่องไว บัดนั้นเอง เสียงแชนซ์้องสาธุการ ก็ดังกระหึ่มจนพสุธาอากาศสะท้านสะเทือน...!

"...เมตตมฺพุเสกวิธินา ชิตวามุณีหุโท พระจอมมุนีทรงชนะแล้วด้วยพระเมตตาอันยิ่งล้น.."

ในคราวที่พระนางมัลลิกาเทวี พระมเหสีแห่งพระเจ้าปเสนทิโกศล จัดถวาย อสภิสถานต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีการใช้ช่าง ๕๐๐ เชือกทำการปั้นกลดถวายต่อภิกษุทั้งหลาย ในจำนวนช่างทั้งหมดนั้น จำเพาะให้มีอยู่เชือกหนึ่งที่กำลังตกมันอยู่..!

จะไม่ใช้ก็ขาดไปไม่สมบูรณ์ จะใช้ก็เกรงอันตรายจะเกิดต่อพระภิกษุสงฆ์ พระพุทธองค์ทรงมีคำรัสให้นำช่างเชือกนั้น ไปปั้นกลดถวายพระองค์คูลีมาลเถระ อโห..จะถึงคราวที่ผลกรรมตามสนองแล้ว กระมัง...?

ท่ามกลางการหาใจไม่ทั่วท้องของเจ้าภาพและภิกษุที่เป็นปุถุชน พญาช่างตกมันไซ้รงจับกลดกันถวายต่อพระมหาเถระ ยืนนิ่งไม่กระดุกกระดิก อย่างกับเป็นรูปปั้นช่างก็ไม่ปาน ภิกษุปุถุชนถามพระมหาเถระว่า "รู้สึกอย่างไรที่มีช่างตกมันยืนอยู่ข้างหลัง..?"

พระมหาเถระตอบว่า "รู้สึกเพียงว่า เรามีความรักต่อเขา เขาก็มีความรักต่อเรา " นั้นเป็นคำตอบที่เปี่ยมล้นด้วยเมตตาเพียงใด ความรักความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายในได้หล้า เห็นเขาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย หาใช่ศัตรูแต่อย่างใดไม่...

บรรดาสัตว์ทั้งหลาย มีประสาทสัมผัสที่หกไว้มาก เขาจะรับรู้ได้ทันทีว่า บุคคลใดควรที่จะไว้วางใจ พระภิกษุสงฆ์ผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตา บรรดาสัตว์ทั้งหลายต่างผูกพันรักใคร่ท่านเป็นพิเศษ มีเรื่องเล่าขานกันมากมาย ตัวอย่าง เช่น...

สมเด็จพระสังฆราช(สุก) วัดพลับ สามารถเรียกไก่ป่าที่แสนเปรี้ยว ให้มาหาท่านได้ หลวงพ่อกลิ่น วัดพระญาติการาม อยู่ธยา ออกบิณฑบาตแต่ละที มีกามาจับเรือเป็นฝูง รอให้ท่านแบ่งอาหารให้ หลวงพ่อเขียน วัดสำนักขุนเณร พิจิตร ในวัดสมัยท่านอยู่ เหมือนกับเป็นสวนสัตว์กลาย ๆ ทั้ง ช้าง ม้า วัว ควาย กวาง จระเข้ เต็มไปหมด...

หลวงพ่อเดิม วัดหนองโพธิ์ นครสวรรค์ มีช่างทั้งโขลงมาคอยช่วยงาน มาจนถึงสมัยปัจจุบัน หลวงปู่มหาอำพัน (พระกาวนาปัญญาวิสุทธิ) วัดเทพศิรินทราวาส ก็มีกระรอกทั้งใหญ่เล็ก มาขออาหารจากท่านแต่ละวันเป็นสิบ ๆ ตัว...

มาถึงที่ใกล้ตัวที่สุดคือ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ)ท่านเลี้ยงหมาไว้มากมาย เฉพาะดึกที่ท่านพักตึกเดียว มีมากกว่า ๑๘๐ ตัว เวลาหลวงพ่อเข้าออกแต่ละที พ่อเจ้าประคุณห้อมล้อมกันทั้งกองทัพ ใครแหลมเข้าไปผิดทำมีหวังแหลกแน่...!

หลวงพ่от่านเล่าว่า เวลาออกธุดงค์ให้ตั้งใจแผ่เมตตาให้ดี

จะปลอดภัยจากสัตว์ร้ายทั้งปวง ท่านเองนั้นถึงขนาด มีช้างมาเป็น
องครักษ์ให้ ลิงเอาผลไม้มาแบ่งถวาย เสือโคร่งตัวเกือบเท่าม้า มานั่งดู
หมวดฟังท่านคุยกัน งามาخذเป็นหมอนให้หนุนนอน... ฯลฯ

"ก็ไม่มีอะไรมาก ใช้ คาถาเมตตา บทเดียวเท่านั้น..." ฮ้า...
อาตมาฟังแล้วตาลุก เรื่องคาถานี้ของโปรดเลย รีบกราบเรียนถามท่าน
ว่าจะเมตตาทายทอดให้ได้หรือไม่..? หลวงพ่อก็เมตตาเหลือล้น
บอกให้ตั้งใจจำ (ไม่ให้จด) คาถาดังนี้..

"พระอะระหัง สุคะโต ภาวะวา นะ เมตตาคจิต"

หลวงพ่อบอกว่าเป็นคาถาของ หลวงพ่อแช่ม วัดฉลอง
ภูเก็ต ให้ตั้งใจภาวนาไว้ รับรองว่าเวลาชุกดงค์ จะไม่มีอันตรายใดๆ
มาแผ้วพานแน่นอน "ที่สำคัญคือ ถ้าทรงเมตตาทายได้ไม่บกพร่อง
การขอข่าวเทวดากิน เป็นเรื่องกล้วย ๆ..."

น่าน... ล่อให้นึกอยากหนักเข้าไปอีก กราบเรียนถามท่านว่า ต้อง
ทรงอารมณ์เมตตาดขนาดไหน เทวดาจึงจะให้ข่าวกิน "อย่างน้อยต้อง
ทรงให้ได้ตลอดสามวัน ครบสามวันได้กินแน่ ถ้าพร่องแม้แต่วินาที
เดียวเป็นหอด..!" โอ้ย..ทำไมมันยากนักละครับ..?

ยากก็ยากขึ้น.. ตั้งหน้าตั้งตาแม่เมตตาทันที อารมณ์จิตเยือกเย็น
ชุ่มชื้น เห็นคนเห็นสัตว์มันยิ้มกับเขาได้ไปซะหมด ไม่มีอะไรยิ้มกับ
ถนนก็ยังเอา (อาการหนักแล้ว...!) วันแรกรู้สึกว่ายสบายมาก วันที่สอง
ชักเบ้แล้ว มันหนักขึ้น...หนักขึ้น...อย่างกับแบกช้างไว้ทั้งตัว..!

วันที่สามเรียบร้อย... ฟังครั้นไม่เป็นท่า หน้ามู๋เข้าไปกราบ
หลวงพ่อก็เห็นหน้าท่านหัวเราะ พลาบบอกว่า "ไอ้หนูเอ๊ย...คนจะทรง

เมตตาทรมวิหาร จนกินข้าวเทวดาได้ ฆานสี่จะต้องคล่องตัวจริง ๆ
ไม่จั้นไปไม่รอดหรอก..." เอ้อ...มีน้ำละ เล่นเอาปางตายเลย...!

อยู่มาวันหนึ่ง อาตมาจะไปเยี่ยมโยมแม่ที่ถูกรถชน ท่านไปพัก
รักษาตัวอยู่ที่บ้านบางกอกน้อย อาตมาสองจิตสองใจ อยากไปเยี่ยมแม่ก็
อยาก แต่กลัวปากคุณน้าที่อยู่ด้วย คุณน้าท่านปากร้ายสาหัส คล้ายกับว่า
ในโลกนี้ถ้าจะมีคนดีเหลืออยู่บ้าง ก็คงจะเป็นตัวท่านเอง นั่นแหละ...

คนอื่นท่านบ่นได้เป็นบ่น ต่ำได้เป็นต่ำ อาตมาเองโดนชะเบื้อที่จะ
ฟัง ถ้าโผล่หน้าไปให้เห็นรับรองว่าโดนแน่ แต่แม่ก็อยู่ที่นั่นชะด้วย
ในที่สุด...นึกถึงคาถาเมตตาของหลวงพ่อก็ขึ้นมา อาตมาก็นึกถึงหน้า
ของคุณน้า พลาบว่าคาถาเรื่อยไป...

ไปถึงเหตุการณกลับตาลปัตร คุณน้าหลานเข้ามาหา (อาตมายัง
เป็นฆราวาสอยู่) ซึ่งปกติแล้วท่านเจ้ายศเจ้าอย่างจะตายไป เรื่องลงทุน
หลานนั้นในชีวิตยังไม่เคยเห็น ท่านส่งซองใส่เงินจำนวนหนึ่งให้ พลาบ
บอกว่า...

"นี่เป็นของแทนดอกไม้รูปเทียนสำหรับขอขมา อะไรที่หน้าเคย
ล่วงเกินเอาไว้ ขอให้โอสถกรรมแก้หน้าด้วยเถอะนะ..." อาตมายอมรับว่า
ตกตะลึง ทำอะไรไม่ถูกไปพักใหญ่ จากคนทีปฏิฆะมานะแรงกล้า ชนิดที่
อะไรตนต้องเป็นฝ่ายถูก ทำไมกลายเป็นแบบนี้ไปได้..!?

หลังจากบวชแล้ว อาตมามีโอกาสบุกเข้าไป ในดงดิบดึกดำบรรพ์
เขตติดต่อระหว่างสุโขทัยกับลำปาง ด้วยความไม่เคยทาง เลยหลงไป
แทบถึงป่าหิมพานต์ (เปรียบเทียบให้มันเวอร์น้อยกว่านี้หน่อย..)
บุกบันไปเรื่อย ๆ ชนิดไปตายเอาดาบหน้า...

หลุดจากป่าอ้อลงมาขายน้ำ ป่าไหวครืนอยู่รอบกาย..! ลูกหลาน
ทรพีตัวดำมึนมา ยืนจังก้าเบ็งใส่อาตมาทั้งฝูง...ตายแน่...ตายแน่...
คำภาวนาเหลืออยู่เพียงเท่านี้ พระกับควายเป็นคู่ศึกกันมาแต่ปางบรรพ์
พระห่มเหลือง ส่วนควายเกลียดสีเหลือง...!

พอได้สติอาตมาก็แผ่เมตตาต่อเหล่ามึงสา เราเป็นเพียงผู้ผ่าน
ทางมา ไม่มีอันตรายใดๆ ต่อเธอเลย ขอจงช่วยเปิดทางให้แก่เราด้วย
เถิด...พออารมณ์ใจตั้งมั่น อาตมาก็เดินฝ่าวงล้อมออกไปหน้าตาเฉย
หันออกมาได้ก็จำอ้าว ตัวใครตัวมันละเว้ย...!

ปักกลดค้างคืนกลางหุบเขา สรรพสำเนียงสำสัตรีระงมไพเราะ ตั้งใจ
แผ่เมตตาต่อเจ้าของเสียงทุกเสียงโดยทั่วหน้ากัน...

"มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย...ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น
ตกลงไปแล้วในวันหนึ่งคืนหนึ่ง ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงไป
เสวยสุขในสุคติภพโดยทั่วหน้ากันเถิด..."

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น ตกอยู่ใน
ในความทุกข์ยากเศร้าหมอง เดือดร้อนลำเค็ญ ทุกข์กายทุกข์ใจ
เจ็บไข้ได้ป่วย พิกลพิการใด ๆ ก็ดี ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จง
ล่องพ้นจากความทุกข์ทั้งหลายนั้นเถิด..."

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น
มีความสุขความเจริญดีอยู่แล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงมี

ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเถิด...

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น พึงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่กันและกัน เสีย
สละให้ปัน ช่วยเหลือเกื้อกูล แก่ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากยิ่งกว่า
ตน ให้พ้นทุกข์ เพื่อยังโลกนี้ ไปสู่สันติสุขอันสมบูรณ์ด้วยเถิด...

พออารมณ์ทรงดี ก็จับมรณานุสติ จิตเกาะพระนิพพาน หลับ
สบายไร้กังวล ไม่มีอะไรมาแผ้วพาน ตลอดเวลาที่อยู่ในป่านั้น ได้รับความ
ความสะดวกสบายสมดังใจทุกประการ...

๒๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๓๘. แก้วมณีรัตนะ

ใน จักรวัตติสูตร อังคุตตรนิกาย กล่าวถึงสมบัติของพระเจ้า
จักรพรรดิ ว่าประกอบด้วย แก้ว ๗ ประการ คือ

๑. จักรรัตนะ (จักรแก้ว) ๒. อิตถิรัตนะ (นางแก้ว) ๓. มณีรัตนะ (ดวงแก้ว)
๔. ปรินายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว) ๕. คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว)
๖. หัตถิรัตนะ (ช้างแก้ว) ๗. อัสสรรัตนะ (ม้าแก้ว)

จักรแก้ว เป็นเครื่องหมายประกาศความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
อาณาจักรแห่งจักรแก้วนั้น ยามปรากฏขึ้น จะดั่งดุดเอามหาสมบัติทั้งหมด
ในสะดือทะเล (อยู่แถว ๆ ท้องทะเล แอ่...) มาไว้ในท้องพระคลังหลวง และ
เป็นพาหนะให้ขุนพลแก้ว พาทหารทั้ง ๔ เหล่าทัพ เหาะไปปราบปราม
ในทวีปทั้งสี่ (เหมือนยานขนส่งอวกาศเลย...)

นางแก้ว เป็นอัครมเหสีคู่บารมีพระเจ้าจักรพรรดิ กลิ่นกายหอม

เหมือนดอกกุหลาบ หน้าหนาวเนื้อจะอุ่น หน้าร้อนเนื้อจะเย็น งามพร้อมด้วยเบญจกัลยาณีอิตถิลักษณ์ทุกประการ จะมีเทวดานำจากอูตรกูรทวิปมาถวาย (ขอข้อยจึกคนแห่น...!)

ดวงแก้วมณีโชติ จะปรากฏผุดขึ้นใจกลางมหานคร แล้วเคลื่อนไปอยู่ในท้องพระคลัง ทำหน้าที่รักษาสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ ให้มีเพียงพอลี้ยงดูประชากรทั้งโลก ส่องสว่างอยู่ชั่วนานาน (เป็นทั้งยามทั้งนายบัญชาเลยนี้...)

ขุนพลแก้ว ผู้ประกาศบารมีของพระเจ้าจักรพรรดิ ให้ปรากฏไปตลอดทวีปทั้ง ๔ ใครไม่ยอมสวามิภักดิ์ ก็เป็นหน้าที่ของขุนพลแก้วที่จะปราบปรามให้ราบคาบ รบกับใครไม่มีคำว่าแพ้ ถ้าพระเจ้าจักรพรรดิ สละราชสมบัติ ขุนพลแก้วก็จะขึ้นเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแทน...

ขุนคลังแก้ว เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ หากยามใดที่ทรัพย์สินสมบัติมีที่ท่าว่าจะไม่พอเพียง ขุนคลังแก้วก็จะใช้ ทิวจักรขูญาณ มองหาขุมทรัพย์ใต้ดิน แล้วขุดขึ้นมาเก็บไว้ในท้องพระคลัง บ้านเมืองใดขัดสน ก็ขุดขึ้นมาให้เขาใช้จ่าย (ขอมั่งฮี้...)

ข้างแก้ว เป็นข้างเผือกตัวประเสริฐ สมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยคุณลักษณะอันอุดมมงคล จะมาสู่โรงข้างต้นด้วยตนเอง ยามออกรบแค่ข้างศึกฝ่ายตรงข้ามได้กลิ่น ก็แตกพ่ายไปเอง (แบบว่ามันเก่งมาตั้งแต่เกิดนะ...ฮี้...ฮี้...)

ม้าแก้ว เป็นม้าอาชาไนยแห่งลุ่มน้ำสินธุ เกิดมาผ่าเหล่าผ่ากอ (เอ๊ะ...ชมหรือด่ากันแน่หว่า...?) ปรากฏเป็นลักษณะอันประเสริฐ มีฝีเท้าจัด ยามวิ่งเหมือนเดินบนที่ราบ(นี่มันอัศจรรย์พันลี้ในกำลังภายใน

ละมั่ง...?) จะเดินมาเข้ากรง เอ๊ย...โรงม้าด้วยตนเองเช่นกัน...

ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะมณีรัตนเจ้านั้น เรื่องมีอยู่ว่า หลวงปู่ครูบาชุ่ม โพธิโก แห่ง วัดไชยมงคล (วัดวังมุย) จังหวัดลำพูน ท่านเป็นหนึ่งในพระสุปฏิปันโน ที่หลวงพ่อบรรณาให้ลูกๆ ไปทำบุญด้วยท่านมีวิชา ปรอทสำเร็จ...

คือท่านสามารถนำปรอทมาเสกเป็นตัว เพื่อทำตะกรุดปรอทได้อาตมาเคยได้มาดอกหนึ่ง (ได้ให้ลูกปุก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ไปแล้ว) อันวิชาปรอทสำเร็จนั้น สุดจะยากเย็นแสนเข็ญอยู่แล้ว และความสามารถของหลวงปู่ท่าน หลวงพ่อบรรณาเล่าว่า...

หลวงปู่ชุ่มสามารถ เข้านิโรธสมาบัติด้วยอิริยาบถทั้ง ๔ (ปกติผู้ที่เข้านิโรธสมาบัติ จะเข้าได้เฉพาะอิริยาบถใดอิริยาบถหนึ่ง ส่วนใหญ่ไม่นั่งก้นนอน) ซึ่งหลวงพ่อบรรณาเล่าว่าในชีวิตของท่าน ไม่เคยได้ยินว่ามีใครทำได้แบบนี้มาก่อนเลย...

แต่ความสามารถระดับนี้ของหลวงปู่ชุ่ม ท่านทำได้แค่เสกปรอทเป็นตัวเท่านั้น หลวงปู่บอกว่า ครูบาอาจารย์ของท่าน สามารถเสกปรอทเป็นแก้ว ได้ ปรอทนั้นมีทั้งตัวผู้ตัวเมีย ถ้าเสกปรอทตัวเมียจะเป็น แก้วราหู ถ้าเสกปรอทตัวผู้จะเป็น แก้วจักรพรรดิ...!

หลวงปู่ท่านไม่ใช่มีแต่ราคาคุยเท่านั้น ลูกศิษย์ใกล้ชิดบางท่านที่โชคดี ก็ได้รับแก้วราหูจากมือหลวงปู่ไปบูชา ส่วนแก้วจักรพรรดินั้นหลวงปู่ได้รับมาแค่องค์เดียว วันหนึ่งหลวงปู่ซึ่งทราบวาระของท่านเอง ก็ไปหาหลวงพ่อบรรณาถึงวัดท่าซุง...

หลวงปู่ชุ่มได้มอบลูกแก้วจักรพรรดิแก่หลวงพ่อบรรณา หลวงปู่บอกว่า

"หลวงพี่แกแล้ว งานที่จะต้องทำไม่มีอีกแล้ว หลวงพี่ขอมอบแก้วจักรพรรดินี้ให้แก่หลวงน้องไว้ ต่อไปหลวงน้องต้องปกครองบริวารเป็นจำนวนมาก ลูกแก้วจักรพรรดินี้จะช่วยหลวงน้องได้มาก..."

หลวงพี่สนองความเมตตาของหลวงพี่ (อดีตชาติท่านเป็นพี่จริง ๆ) รับเอาลูกแก้วจักรพรรดิไว้ หลังจากนั้นไม่นาน หลวงปู่ชุ่มก็มรณภาพ (เฮ้อ...ไม่น่ารับเลย รับแล้วหนีเลย) ส่วนหลวงพี่ก็พกแก้วจักรพรรดิติดองค์เรื่อยมา...

ต่อมา..."พระ" ท่านเสด็จมาบอกหลวงพี่ว่า หลวงพี่จะต้องทำงานใหญ่ในกาลข้างหน้า ถ้าลูก ๆ ไม่มีความคล่องตัวในการเป็นอยู่ จะสนับสนุนหลวงพี่ได้ไม่เต็มที่ ขอให้ไปหาลูกแก้วมา ท่านจะช่วยเสกให้ผู้ที่ได้ไปจะเหมือนกับมีแก้วสารพัดนึกไว้ทีเดียว...

หลวงพี่ท่านขึ้นไปที่ดาวดึงส์ ขอขมลูกแก้วจักรพรรดิของท่านปู่พระอินทร์ ปรากฏว่ามีลักษณะเหมือนของหลวงปู่ชุ่มเปียบเลย กระทั่งสีสรรพ์ก็แทบไม่แตกต่างกัน ท่านปู่บอกด้วยว่า ขอให้หลวงพี่ทำตามที่พระท่านบอก ท่านปู่จะมาช่วยอีกแรงหนึ่ง...

หลวงพี่ให้ลูกศิษย์ไปหาลูกแก้วมา ลูกศิษย์ตัวดีก็เหลือเกิน ไปเหมาลูกแก้วเด็กเล่นที่บางลำพูมาทั้งกระจาด (จะให้ดีกว่านี้หน่อยก็ไม่ได้) หลวงพี่ก็เมตตาทำพิธีให้ โดยมีแก้วจักรพรรดิเป็นองค์ประธาน แล้วแจกจ่ายให้แก่ลูกศิษย์เป็นการภายใน ๒ วาระ ปรากฏว่าผู้ที่รับไปต่างก็มีผลทางด้านลาภเป็นที่น่าอัศจรรย์...

ต่อมาจึงทำแจกเป็นการสาธารณะ โดยใช้แก้วคริสตัลของออสเทรียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ที่ได้ไปก็ประสพผลในด้านต่าง ๆ ทั้งลาภผล

แคล้วคลาด คงกระพัน เป็นสารพัดนึกจริง ๆ หลวงพ่อจึงเรียกว่า "แก้วมณีรัตนะ" คือ เหมือนกับมีแก้วจักรพรรดิไว้ในครอบครองนั่นเอง...

หลวงพี่เองก็ออกปากว่า ตั้งแต่ได้แก้วจักรพรรดิมา การงานการเงินมีความคล่องตัวมาก ในองค์หลวงพี่พกของมงคลอยู่เพียง ๒ อย่าง คือพระบรมสารีริกธาตุ และลูกแก้วจักรพรรดินี้เอง การพุทธรักษาทุกครั้งที่ หลวงพี่ต้องนำแก้วจักรพรรดิมาเป็นองค์ประธาน

ลูกแก้วจักรพรรดิที่หลวงปู่ชุ่มมอบให้ เป็นลูกแก้วขนาดเล็กกว่าลูกปิงปองเล็กน้อย มีลวดลายคล้ายสีทองในเนื้อแก้ว เปล่งแสงสีม่วงอ่อนเหลืองรุ่งสางยามยิ่งนัก ต่อมางานของหลวงพี่มากขึ้นทุกที "ท่านย่า" จึงมอบแก้วให้อีก ๑ องค์ บอกว่าเป็นองค์น้อง มีขนาดเล็กกว่านิดหน่อย หลวงพี่ก็ใช้ควบคู่กันเรื่อยมา...

อาตมาพบปาฏิหาริย์ของแก้วมณีรัตนะ อย่างชัดเจนที่สุดวาระหนึ่ง คือ อาตมาตีเช็คล่วงหน้าไป ถึงเวลาหาเงินเข้าบัญชีไม่ทัน ถ้าหาเงินสองแสนบาทไม่ได้ภายในสองวัน ก็คงติดคุกหัวโตกันบ้าง หันหน้าไปพึ่งใครเขาก็เป็นนเป็นแกว (อีตอนพึ่งเราจะวิ่งเข้าใส่..)

หมดท่าเข้าจริง ๆ อาตมาก็พึ่งลูกแก้วของหลวงพี่ นำลูกแก้วมาตั้งเฉพาหน้า แล้วอธิษฐานขอเอาดี ๆ จากนั้นก็ตั้งอกตั้งใจภาวนา ผลที่ออกมาเหลือเชื่อ คือมีผู้ให้ยืมเงินจำนวนสองแสนบาท โดยที่คนให้ยืมนั้น เคยเห็นหน้าอาตมาครั้งเดียวเท่านั้นเอง...!

ผู้ที่ได้แก้วมณีรัตนะรุ่นแรก(แก้วเด็กเล่น) ไป ถึงได้หวังกันเป็นนักหนา ถึงลักษณะเป็นลูกแก้วเด็กเล่น แต่อานุภาพไม่ได้ล้อเล่นด้วย ท่านปู่พระอินทร์บอกอานุภาพเกือบเท่าของจริงเลยทีเดียว (มีน้ำสะ..

ทำอะไรได้อย่างนั้นเลย..)

แก้วมณีรัตนระรูนแรกนั้น อาตมาได้รับจาก หลวงปู่มหาอำพัน โดยที่ผู้ได้รับพร้อมกันมี พี่มุกดา (คุณมุกดา เพชรชื่นสกุล) เกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) ลูกปึก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ต่างคนต่างรักษา ยิ่งกว่าชีวิต เพราะของดีของมงคลที่รับจากมือครูบาอาจารย์แบบนี้ ใช่ว่า มีกันทุกบ่อเสียเมื่อไร รับจากคนอื่นอาจเป็นของปลอมก็ได้ใครจะรู้...!

๒๘ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๓๙. พบพระองค์ที่ ๑๑

หลังจากที่ "พระองค์ที่ ๑๐" เสด็จมาโปรดลูกๆ ของหลวงพ่อกัน เกิดเรื่องราวกันวุ่นวายใหญ่โต หลวงพ่อก็ก่อสร้างศาลาที่โคนโพธิ์ริมน้ำ ประดิษฐานรูปหล่อของพระองค์ที่ ๑๐ และยังให้ช่างปั้นรูปหล่อของ "พระองค์ที่ ๑๑" ไว้บูชาคู่กันด้วย...

หลวงพ่อบอกว่า พระองค์ที่ ๑๑ นั้น ประกอบด้วยบุญญาบารมี ยิ่งกว่าพระองค์ที่ ๑๐ เสียอีก และในงาน เป่ายันต์เกราะเพชร ปลายปีนี้ พระองค์ที่ ๑๑ รับปากว่า จะเสด็จมาโปรดลูกๆ ของหลวงพ่อ เช่นเดียวกับพระองค์ที่ ๑๐ บ้าง...

พอศาลาและรูปปั้นของท่านสร้างเสร็จ อาตมาก็บอกบุญพวกพ้อง ทั้งหมด ให้ร่วมกันซื้อเก้าอี้รวมถวายท่าน ได้ันั้น (หนักิญา เหลืองถาวรกุล) เจ้าของโรงงานเฟอร์นิเจอร์ ขายให้ในราคาถูกเป็นพิเศษ แถมขนมาส่งให้จนถึงที่อีกด้วย...

ไส่ย (จันทกานต์ ตรีอุดมสิน) ถักหมอนอิงใบโตให้พวกเรา

นำทั้งเก้าอี้และหมอนอิงที่สี่ชาวเข้กัันทั้งชุด ไปตั้งถวายเป็นพุทธบูชาที่เบื้องหน้ารูปปั้นของท่าน อธิษฐานด้วยความปลื้มใจว่า "เมื่อท่านเสด็จมาโปรด ขอโอกาสให้ลูกได้พบด้วยเถิด.."

พรรคพวกพี่น้องตามกันเป็นโขยง เพราะทุกคนเกิดความมั่นใจว่า อาตมาจะต้องเป็นคนพบพระองค์ที่ ๑๑ อย่างแน่นอน ก่อนงานสองวัน อาตมานำพี่มุกดา (คุณมุกดา เพชรชื่นสกุล) เกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) พร (ชยาพร ลีประเสริฐ) ติว (ร.ท.หญิงสิริพร จอมผา) แมมมี (ร.ท.หญิงรมณีัย พยุงเวช) มุ้ย (กรรณิการ์ เพชรชื่นสกุล) และ ลูกสาวคนโตที่เพิ่งหัดหนีเที่ยวของอาตมา คือ ลูกปึก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ไปวัดด้วยกัน...

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ คาราวานรถเทรลเลอร์ บรรทุกพระพุทธรูปหน้าตัก ๒๕ นิ้ว เกือบ ๓๐๐ องค์ มาจากพิจิตร อาตมาและลูกๆ ทั้งหลายของหลวงพ่อ ช่วยกันขนลงไปไว้ที่ใต้อาคาร โรงเรียนพระสุธรรมยานเถระวิทยา รอบรรดาโรงเรียนต่างๆ มารับแจก..

เขาใช้เวลาขนขึ้นนานเท่าไรไม่รู้ แต่พวกเราช่วยกันแฮ่กเดี่ยวก็เรียบร้อย ยิ่งองค์หลวงพ่อลงไปบัญชาการเอง พวกเราก็ก่ทำงานกันแบบ ลืมเหนื่อย ทั้งลูกหญิงลูกชายแข่งกันขนแบบไม่ยอมน้อยหน้ากันเลย (ต่อหน้าพ่อต้องเก่งไว้ก่อน...)

หลังงานขนพระแล้ว อาตมาก็นำพรรคพวก ตะลุยหาพระองค์ที่ ๑๑ รอบวัด จะมีค่าขนาดไหนไม่สนใจทั้งนั้น ลุยกันป่าราบเป็นแถบๆ งูเงี้ยวเขี้ยวขอเผ่นกันกระเจิง เพราะมีคนยกขบวนตามมาเป็นสิบๆ งานกว่นข้าวทิพย์ก็กำลังสนุก ช้ามีคนมารายงานว่า ได้พบกับ

หลวงปู่ใหญ่โลกอุดร ด้วย พวกเรายังลุ่มกันชนิดสุดแรงบ้างเลยละ...

เกือบเที่ยงคืนถึงยอมแพ้ กลับไปนอนหมดแรงที่อาคาร ๑๗ ห้อง แก้วคนนอนหัวชนกันเป็นลูกระนาดเลย ตัวซึ่งอ้อมแดงท้องโย้ นอนติดกับ อาตมาตรงประตู แถมออกคำสั่งด้วยว่า "ดีกๆ เขาจะปลุกไปเป็นเพื่อน ตอนลุกไปห้องน้านะ..." เอ้อ...ทำไมถึงต้องเป็นเรา...?

ประมาณตีสาม อาตมาตื่นขึ้นมาตามความเคยชิน ลืมตาขึ้นมา ก็งงเป็นไก่ตาแตก เรามาอนอนอยู่กลางแจ้งตั้งแต่เมื่อไรหว่า..? รอบตัว ว่างโล่งไปหมด ทั้งหอพระ ตึกธัมมวิโมกข์ โบสถ์ หอนาฬิกา ศาลา นวราชบพิตร ไม่รู้ว่าหายไปไหนหมด...!

ฝั่งตรงข้ามที่เป็นวัดเก่าแก่นั้นเอง เทวดาองค์มหึมายืนตระหง่าน คำฟ้า ภายสีขาวสว่างจ้าอย่างกับเพชร นั่นท่านปู่มหานาคานีนา ท่าน ปราภฏกายด้วยเหตุใดกัน...? ความคิดยังไม่ทันสิ้นสุด สิ่งมหัศจรรย์ ก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตา...!

ประกายสีทองเจิดจ้าแพรวพราว ราวกับจะข่มทุกอย่างให้หมอง ราศี ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าตะวันออก แล้วเลื่อนลอยเข้ามาอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึงตรงหน้า เห็นเป็นพระภิกษุหนุ่ม ผิวพรรณ สีทองอร่ามตา ยิ้มแย้มแจ่มใสสวยงามจนบอกไม่ถูก...!

รูปร่างท่านคล้ายกับหลวงปู่ปานตอนหนุ่มๆ ไม่มีผิด ภิกษุผู้ ปราภฏกายอย่างพิสดาร กล่าวกับอาตมาว่า "ลูกเอ๊ย...อย่าไปค้นหาพ่อ แบบนั้น มันอันตรายนะลูกนะ ถ้าอยากพบพ่อจริงๆ พรุ่งนี้ให้ไปกราบ รูปปั้นของพ่อที่ใต้ต้นโพธิ์ริมน้ำ หรือไปกราบหลวงพ่อบุญของเจ้า พ่อจะอยู่แค่สองที่นั่นเท่านั้น อย่าลืมนะลูก..."

พอจบคำท่านก็ลอยหายไปทางเดิม ท่านปู่มหานาคาก็หาย วัับไปกับตา หมู่ตัวอาคารต่างๆ ปราภฏพริบขึ้นมาอย่างเดิม กลายเป็น อาตมานั่งอยู่ในห้องพัก รอบข้างเพื่อนๆ ยังหลับเหมือนสลบไหล ไม่มี ใครตื่นขึ้นมาช่วยรับรู้อะไรด้วยซักคนเดียว...

เข้ามืด...อาตมารีบไปยังใต้ต้นโพธิ์ริมน้ำ โดยที่ไม่ได้บอกกล่าวใคร เลย พอไปเกือบถึงหน้ารูปปั้นของท่าน อาตมาก็เห็นพระภิกษุองค์หนึ่ง ห่มจีวรสีเหลืองอร่าม นั่งอยู่บนเก้าอี้นวมอย่างสบายใจ อาตมาไม่ไหวแทบ ไฟแลบ "พระที่ไหนนะ...? ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำเลย...!"

ตรงเข้าไปจะต่อว่า ที่ท่านบังอาจมานั่งบนที่บูชา พอเข้าไปถึงก็ ต้องขยี้ตาตัวเอง ไม่เห็นมีใครซักคน แล้วเมื่อไหร่กันล่ะ? เก้าอี้และหมอน อิงต่างก็เป็นสีขาว ไม่มีทางที่จะตาฝาดเห็นเป็นสีเหลืองไปได้ อาตมา ขนลุกชูไปทั้งตัว รีบกราบลงแทบไม่ทัน...

ไม่กล้าบอกกล่าวกับใครเลย เพราะเหตุการณ์ทั้งเมื่อคืนและตอน เช้า อาตมาพบเห็นอยู่คนเดียว ไม่มีใครช่วยเป็นประจักษ์พยาน จึงไป ช่วยงานที่ ศาลา ๔ ไร่ ผู้คนพากันมาในงานเป้ายันต์แน่นไปหมด ช่วยเขาจัดระเบียบแถวเข้าถวายสังฆทานเสียแทบแย่...

การเป้ายันต์รอบแรกผ่านไป บรรดาผู้ที่ถูกของไสยศาสตร์มา ต่างตื่นกันแทบศาลาลล่ม พอการเป้ายันต์รอบสองจบลง กำลังนั่งพัก เหนื่อยอยู่ ได้ยินเสียงหลวงพ่อบอกว่า "เออ...เมื่อคืนมีใครพบพระองค์ที่ ๑๑ บ้างหว่า...?"

อาตมาได้แต่รับว่า "ผมครับ" อยู่ในใจ เพราะไม่มีใครเป็นพยาน เลยไม่กล้าเสนอหน้า กลัวโดนตะพด เสียงหลวงพ่อบอกกล่าวต่อไปว่า "เมื่อคืน

พระองค์ที่ ๑๑ ท่านมาตอนตีสาม ท่านตั้งใจให้เห็นทุกคน ถ้าใครไม่หลับ รับรองว่าได้พบท่านแน่...!"

"ตอนนี้ท่านคุมฉันอยู่ และอยู่ที่โคนโพธิ์ริมน้ำอีกแห่งหนึ่ง ใคร เป่ายันต์แล้วจะไปกราบท่าน ก็ข้ามไปที่ฝั่งวัดเก่านะ..." อาตมาแทบ เขกบาลตัวเองด้วยความเจ็บใจ พบกับท่านจิงๆ ถึง ๒ วาระด้วยกัน แต่ไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอันขึ้นมาเลย...!

กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า ทำไมพระองค์ท่านไม่เสด็จมาแบบพระ องค์ที่ ๑๐..? หลวงพ่อตอบว่า "ท่านกลัวพวกแกไม่ยอมปล่อยให้กลับ เหมือนพระองค์ที่ ๑๐ เลยต้องมาแบบนี้ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวพวกแกก็สร้าง กรรมกับท่านแบบพระองค์ที่ ๑๐ อีก..!"

มือลูกสิบนิ้ว	ยกขึ้นเหนือคิ้ว
ต่างรูปเทียนทอง	
มุ่นมวยเกศา	ต่างมาลากรอง
ดวงเนตรทั้งสอง	ต่างประทีปถวาย
ผมเฝ้าเกล้าเกศ	ต่างปทุมเมศ
บัวทองพรรณราย	
วาทาเพราะพร้อม	ต่างละอองจันทร์ฉาย
ขนน้อมถวาย	บูชาทรงธรรม์ ฯ

๒๙ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๕๐. ฝนล้างอาถรรพ์

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกของอาตมา เป็นพระผู้ทำคุณประโยชน์ แก่ประเทศชาติ ศาสนา และ ประชาชน อย่างอเนกอนันต์ ทั้งในทางโลก และในทางธรรม ด้วยเหตุที่ท่านเป็นคนตรง จึงมักพูดหรือเทศน์แบบ ขวานผ่าซาก ทำให้ชาวบ้านได้รับรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ซึ่ขึ้นอีกเป็นอันมาก แต่มันกระทบกระเทือนต่อนักบวชเลว ๆ และฆราวาสผู้กอบโกยโกงกิน ทั้งหลาย จึงเป็นเหตุให้ท่านมีศัตรูเป็นจำนวนมาก ที่สำคัญคือ...

มีลัทธิการเมืองลัทธิหนึ่งต้องการครอบครองประเทศไทย ทำการ ล้มล้างประเทศของเราทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่ไม่สำเร็จซักที เขารวบ รวมข้อมูลแล้ววิจัยออกมาว่า เหตุที่ทำให้ชาติของเราไม่ได้เพราะเรา ประกอบด้วยสถาบันหลัก ๓ ประการคือ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ คอยค้ำจุนเอาไว้ ถ้าต้องการล้มล้างชาติไทย ต้องทำลาย เส้าหลักทั้งสามให้ได้เสียก่อน เมื่อจับจุดได้ดังนี้ เขาก็เริ่มดำเนินการ ทันที...

อันดับแรกก็ปลุกปั่นยุยง ให้ชนในชาติแตกความสามัคคี โดยยก เหตุขั้ราชการเลว ๆ ที่กอบโกยโกงกิน ซ้ำยังข่มเหงรังแกชาวบ้าน หรือ ช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวย ที่ต่างกันราวฟ้ากับดินขึ้นมาอ้าง แต่ฉัน ยังไม่พอ ยังยุยงชนกลุ่มน้อยที่ปรารถนาจะมีประเทศของตน และผู้ที่ นับถือศาสนาที่แตกต่างกัน ให้ลุกฮือขึ้นก่อการกบฏ โดยให้ความหวังว่า ถ้าลัทธิของเขาเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ทุกคนจะอยู่ดีมีสุขโดยทั่วหน้ากัน...

น่าเสียดาย...ที่ความพยายามของพวกเขาต้องสูญเปล่า เพราะเรา ยังมีศาสนา และ องค์พระมหากษัตริย์เป็นที่ยึดมั่น อย่างดีก็รวนเรกันไป

พักหนึ่ง พองค์ในหลวงมีรับสั่งออกมาอย่างไร ชาวบ้านก็พร้อมใจกันปฏิบัติตามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนี้เขาจึงปล่อยข่าวทำลายทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับมีบางท่านประพฤติตนชนิด เตะลูกเข้าทางดิน ของพวกเขาด้วย เลยระส่ำระสายไปพักใหญ่...

แต่ด้วยบุญญาบารมีของในหลวง ที่ทรงสร้างแต่ความดี เสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี โดยมีเห็นแก่ความเหนื่อยยากพระวรกาย ติดต่อกันมาเป็นเวลายาวนานเหลือเกิน ทำให้การทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ของเขา ไม่อาจสำเร็จลงได้อย่างใจ มีหน้าซ้ายยามชาวบ้านทุกขี้ใจ ยังพากันหันหน้าเข้าวัด สงบจิตสงบใจทำบุญสุนทานกัน เป็นเหตุให้มีจุดยึดที่หนักแน่นมั่นคง เจ้าของลัทธินิเวศนิยมจึงทุ่มเททั้งกำลังคนกำลังทรัพย์ เพื่อทำการล้มล้างสถาบันศาสนาให้ได้หมดเท่าไรเท่ากัน...

เขาทุ่มเทเงินทองซื้อตัวนักบวชเลวเป็นจำนวนมาก ให้ช่วยกันบ่อนทำลายพระศาสนา เขามั่นใจถึงกับกล้ากำหนดว่า เมื่อนั้นเมื่อนี้เป็นเวลาที่ปี เขาจะสามารถตัดภาคอีสานทั้ง ๑๖ จังหวัด (ในขณะนั้น) ไปเป็นของเขา ซ้ำส่งคนของเขาเข้ามาบวช แล้วทำความเลวทุกรูปแบบให้ชาวบ้านเห็น และซื้อตัวนักหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนบางคนช่วยกระพือข่าวซ้ำเติมให้ลูกกลมใหญ่โต เป็นการขยายผลความระยำที่พวกเขาสร้างขึ้น ให้ชาวบ้านหลงเชื่อ จะได้เกลียดชังศาสนา ด้วยระอาต่อนักบวชเลวระยำที่เห็นดำตาอยู่ (ที่แท้พวกเขาทั้งนั้น)...

ความพยายามของเขาน่าจะได้ผล ถ้าพวกเราไม่มีหลวงปู่-

หลวงปู่ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ คอยดวงศุภย์เอาไว้ ใครจะทำเลวอย่างไรก็ช่าง พระดี ๆ ยังมีอยู่อีกมากนัก ชาวบ้านเขามีปัญญา รู้จักเลือกว่าอะไรดีอะไรเลว เขาก็หันไปยึดเกาะพระที่เขาเคารพบูชาอย่างเหนียวแน่น ยิ่งฝายโน้นทำความเลวให้เห็นมากเท่าไร ก็ยิ่งหนุนเสริมให้ความดีของหลวงปู่หลวงพ่อทั้งหลาย โดดเด่นขึ้นมากเท่านั้น (กลับตาลปัตรแบบนี้ก็ปวดกบาลไปซิ...)

เมื่อเหตุการณ์กลับกลายเป็นอย่างนี้ พวกเขาก็ลงมติให้จัดการขั้นเด็ดขาด ขึ้นบัญชีดำพระผู้เป็นหลักของพระศาสนาในช่วงนั้น ทั้ง ๕๒ องค์ ส่งมือสังหารตามเก็บกันเลย น่าอนาถที่เขากระทำกันถึงเพียงนั้น แต่ด้วยบุญบารมีของหลวงปู่-หลวงพ่อทั้งหลาย อันตรายต่างๆ จึงผ่านพ้นไปแบบน่าใจหายใจว่า ชนิดที่ผู้คิดร้ายต้องแพภัยตัวเองฉะนั้น...

โดยเฉพาะองค์หลวงพ่อของเรานั้น บรรดาศัตรูทางลัทธิตือเป็นหมายเลขหนึ่งที่ต้องกำจัดให้ได้ แต่ด้วยความสามารถที่นอกเหนือผลของหลวงปู่ เหล่ามือสังหารต่างพ่ายต่อบารมี นอกจากเลิกคิดทำอันตรายหลวงพ่อแล้ว ยังเข้าไปกราบสารภาพความผิด ซ้ำเปิดเผยจนหมดสิ้นว่า ใครที่โหดเป็นผู้นำตัวเขามา ซึ่งคำสารภาพเหล่านี้ เป็นประโยชน์ต่อทางราชการเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้รู้ถึงบุคคลที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเลวระยำได้ถึงเพียงนั้น...

เมื่อเล่นกันซึ่งหน้าไม่สำเร็จ เขาก็หันไปใช้ไสยเวทย์อาคม บรรดาหมอไสยศาสตร์ทั้งหลาย ทั้งในคราวผู้ทรงศีลหม่เหลืองก็ตี ในคราวผู้ทรงศีลหม่ขาวก็ตี ซึ่งที่แท้ก็คือสัตว์นรกที่แฝงกายหากินกับศาสนา ถูกจ้างให้ทำลายหลวงปู่-หลวงพ่อเป็นการเฉพาะ จะใช้วิชาทาง

ไสยศาสตร์แบบใดก็ได้ ขอเพียงหลวงปู่-หลวงพ่อกำลังหลายมรณภาพลงได้ เอาไปเลยเงินสตรายละเป็นล้านๆ บาท...!

หลวงปู่-หลวงพ่อก็คือ ๕๑ องค์ จะโดนกันหนักหนาสาหัสขนาดไหนก็ไม่อาจจะทราบได้ แต่สำหรับหลวงพ่อกของเราแล้ว ทั้งที่อาตมาเห็นด้วยตนเอง และ ที่ท่านบอกเล่าให้ฟัง เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว บอกได้แค่ที่ว่า ถ้าเป็นคนอื่นมีอีกล้านคนก็ตายทั้งล้านคน ไสยศาสตร์นั้นมันน่ากลัวเหลือที่จะกล่าว ความตายลึกลับที่เกิดขึ้นนั้น วิทยาการสมัยใหม่ไม่อาจจะพิสูจน์ได้ ว่าเกิดขึ้นด้วยเหตุใด ได้แต่ลงมรณบัตรไปอย่างคลุมเครือว่า "หัวใจล้มเหลว" แค่นั้น...!

บรรดาหมอไสยศาสตร์ เริ่มบุกวัดตั้งแตปี ๒๕๑๗ สารพัดอย่างที่พวกเขาจะทำ ไม่ว่าจะเป็นปล่อยของ ผิงอาถรรพ์ คุณผี คุณคน ผิงรูป ผิงรอย เมาหุน เอากันทุกท่า ซึ่งถ้าทำที่อื่นก็คงจะมีผล แต่ที่วัดท่าซุงนั้น เทวดาคือ ท้าวจตุโลกบาล และบริวารทั้งหมด ชีตรัศมีไว้ว่า ระยะ ๕ กิโลเมตรรอบวัด ของไสยศาสตร์ทุกอย่างที่ทำมา พอเข้าเขตจะเสื่อมทันที...

เวลาวัดมิ่งงาน จะเพิ่มเป็นรัศมี ๑๖ กิโลเมตรรอบวัด แบบนี้เขาทำมาเท่าไรก็เสียเวลาเปล่า ช้ายังเหนื่อยฟรีอีกด้วย พวกเขาจึงแค้นใจมาก (แปลกดีเนอะ ทำเขาไม่ได้ยังมีหน้ามาโกรธเขาอีกแฉะ...) บุกเข้ามาทำกันโนวัดเลย ของส่วนใหญ่ทำแล้วไม่ได้ผล ที่พอจะมีผลบ้างก็ถูกอาณูภาพของ ยันต์เกราะเพชร สะท้อนกลับ บาดเจ็บล้มตายไปหลายราย...

พวกเขาโดนไปขนาดนี้ยังไม่มีเข็ด เนื่องจากนอกจากเงินจำนวน

มหาศาลซึ่งล่อใจแล้ว คราวนี้ยังต้องแข่งขันกันเองอีก ว่าใครจะเป็นผู้ล้มหลวงพ่อลงได้ ถ้าใครทำได้สำเร็จ ทั้งชื่อเสียงเงินทองก็จะไหลมาเทมา (ดูเอาเถอะ...เขาทำกันได้ขนาดนี้ พวกทิ้งห้อยไม่ได้เจียมสังขารหมายประชันขันแข่งกับดวงอาทิตย์แท้ ๆ เชียว...)

อาตมาและญาติโยมเป็นพันๆ คนเห็นกับตาตัวเองว่า ขณะที่หลวงพ่อกำลังพิธีบวงสรวงอยู่ที่ลานโบสถ์ ปรากฏ ตะปุดดอกไม้ เป็นจำนวนมาก ตกลงมาจากกลางอากาศ หลวงพ่อบอกว่า เป็นของที่เขาทำมา แต่เสื่อมอาณูภาพหมดแล้ว ถ้ายังมีอาณูภาพอยู่จะมองไม่เห็น นีเทวดาเขาทำลายแล้ว และปล่อยให้พวกเราประจักษ์แก่ตาตนเอง...

ช่วงนั้นประมาณปี ๒๕๒๕ เวลาทำทุ้มและตีสองของทุกวันเสาร์ และวันอังคาร ถ้ามาวัดนอนพร้อมกันเมื่อไรละก็ ไปรอดูฝนตะปุดกแถวโบสถ์ได้เลย มาตรงเวลาทุกครั้ง เก็บได้ครึ่งละมาก ๆ จนในที่สุดพวกเขา คงหมดวัตถุดิบ ไม่มีปัญญาหาตะปุดดอกไม้มาทำอีก ต้องเลิกไปโดยปริยาย (คงเรือโลงเรือเมรุกันหมดไปหลายป่าช้าแน่ ๆ...)

ของอาถรรพ์ที่ส่งมา นอกจากตะปุดดอกไม้แล้ว ยังมี เงินปากผี กระตุกผีตายโหง หาอะไรไม่ได้จริงๆ กระโถนลงยันต์ก็ส่งมา (อาจจะเป็นกระโถนผีนะ ฮิ..ฮิ..) หลวงพ่อบอกว่ายังไม่เก่งจริง สมัยหลวงปู่ปาน เขาส่งครกตำข้าวมาทั้งใบ (เสกให้เล็กจนเป็นฝุ่นส่งมาด้วยฤทธิ์นะจะไม่ได้ฝากรถขนมา...) โดนดันหางนกยูงโคนไปเลย ถ้าถูกคนก็ตายแน่...

ใช้แต่ทางอากาศเท่านั้น ทางไปรษณีย์พวกเขาก็ส่งมาเป็นประจำ อาตมาสังหรณ์ใจที่ไร เปิดดูเป็นโชทุกที นอกจากส่งให้หลวงพ่อกแล้ว ยังส่งให้หลวงลูกอีกหลายองค์ อาตมารู้อดูแล้วก็โยนลงถังขยะไป

เสียเวลาเสียค่าส่งเปล่าๆ ไม่เห็นมีผลอะไรเลย "ถ้าจะให้ตีส่งเหล็กเส้น มาซักหลาย ๆ ตันดีกว่า กำลังต้องการใช้ในการก่อสร้างอยู่มาก..." หลวงพ่อว่า

ของบางชิ้นทำมาแรงมาก เขาเอามาถวายต่อนางนวัต พระอื่น จะรับหลวงพ่อบ้างแล้วรับเอง ท่านบอกว่า "มันปวดจี๊ดขึ้นมาถึง ข้อศอกนั่นะ..." แฮ่...ถ้าอาตมารับเองมีหวังซักคืนซักงออยู่ตรงนั้นแหละ...พวกใจถึงก็มานั่งล้อมทำหลวงพ่อดีๆ หน้าเลย ท่านประกาศ ออกไมโครโฟนบอกให้รู้กันทั่ว พวกนั้นเลยเผ่นแน่บ ขึ้นเข้าโถงสหภาพ รุมกระที่บแน่น ๆ...!

เมื่อของไสยศาสตร์ทำไม่ได้ผล พวกเขาก็ส่งพวกอสุรกาย สัมภเวสี เกาะติดคนเข้ามาในงาน เมื่อเกาะคนเข้ามา เทวดาเขาก็หมดสิทธิ์ไล่ เมื่อเริ่มพิธีพวกนี้จะดิ้นรนร้องโอดโอยโหยหวน ทำให้คนอื่นตกใจกลัว อาตมา ดบคว้าคามีมาหลายรายแล้ว ถ้าเป็นงานเป่ายันต์เกราะเพชรละเอียดมาก พอเริ่มพิธีเจ้าพวกนี้อยู่ไม่ได้ เผ่นกันกระเจิดกระเจิง...!

หลวงพ่อบอกให้ภาวนา คาถามหาอำนาจ เอาไว้ พวกอสุรกายจะทำอันตรายไม่ได้ คาถาว่า " ภา สัม สัม วิ สะ เท ภา " ถ้าเป็น พวกผีที่ถูกผูกมา ให้ช่วยปล่อยไปเลย โดยใช้คาถา " สัมปฏิจฉามิ " เป่าให้ เครื่องธรมานทั้งหลายจะหลุดหมด เป็นอิสระจากการควบคุม ของหมอมผี (หลวงพ่อบปล่อยไปมากมาย จนหมอมผีหมดเนื้อหมดตัว ไปตาม ๆ กัน)

๑๖ พฤษจิกายน ๒๕๒๘ นักบวชมหาภิกษุรูปหนึ่ง ที่ต้องการ ล้มล้างหลวงพ่อ เพื่อยึดวัดให้ได้ เข้ามานั่งทำของไสยศาสตร์ในพิธี

เป่ายันต์เกราะเพชรเลย (ไอ้พวกไม่รู้จักตาย..) ตั้งแต่บ่ายโมงครึ่ง ถึงห้าโมงเย็น เขานั่งเจียบปลุกของอย่างคร่ำเคร่งอยู่คนเดียว ถูก อานุภาพของยันต์เกราะเพชรสะท้อนกลับ ถึงกระอักโลหิตหอบหิว กันกลับไป...!

พอเป่ายันต์รอบแรกจบลง ทั้งที่แดดเบรียงๆ ไฟไสแจ่วนั้นแหละ ฝนได้เทรินลงมาอย่างหนัก พอครบ ๕ นาทีก็ขาดเม็ตเป็นปลิดทิ้ง หลวงพ่อบอกว่า ของที่เขาทำเป็นของร้อน พระท่านเมตตาเอาความเป็น มาดับให้ เป็นการล้างอาถรรพ์ไสยศาสตร์ทั้งปวง บรรดาญาติโยมต่าง อือฮากันมาก วัดดงมดต่าง ๆ จำหน่ายเป็นเทน้ำเทท่า...

เมื่อครั้งบอกเวลาจบการเป่ายันต์รอบสองตั้งขึ้น ฝนก็เทตั้งลงมา อีกเช่นเดิม ผู้คนนับหมื่นเฮพร้อมกันศาลา ๔ ไร่แทบถล่ม ต่างไชโยโห่ ร้องด้วยความยินดี ที่เห็นพุทธานุภาพเป็นที่ประจักษ์แก่ตาตนเอง พี่ก้อง (คุณก้องเกียรติ เพชรขึ้นสกุล) มาถึงที่หลังการเป่ายันต์รอบสอง บอก ว่าฝนตกแค่รอบบริเวณวัดเท่านั้น ทางมโนรมย์ที่ห่างแค่ ๓ ก.ม.แห่งสนิท เลยจะให้ผีฝนอย่างไรเล่าพี่เอ๊ย...ก็มันหน้าหนาวแดดแจ่ออกอย่างนี้...!

๑ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๔๑. เล่ห์ลวงแห่งมาร

บุคคลผู้ตั้งใจปฏิบัติความดี มักจะมีอุปสรรคมาขัดขวาง เรียกกันว่ามาร คำว่า มาร แปลว่า ผู้ฆ่า คือฆ่าเราจากความดี หากไปหลง ติดบ่วงของมัน มารมี ๕ อย่างคือ

๑. ชันธมาร หมายถึง ร่างกายของเราเป็นมาร พอจะทำความดี

มันให้เจ็บโน่นปวดนี่ เมื่อนั้น จะเข้าวัดเข้าวามันพาลป่วยหนักซะเลย
ถ้าจะเข้าเขตเข้าคลับเข้าบาร์ละก็ ไม่เป็นไร ไปได้ปร้อเซียว...

๒. กิเลสมาร คือ อารมณ์ชั่วของจิตเป็นมาร จะคิดดี พุคดี ทำดี
มันเป็นขัดขวางสุดตัว ถ้าจะคิดชั่ว พุชชั่ว ทำชั่ว เชิญตามสบาย มันคอย
ชักนำให้ยึดความรัก โลก โกรธ หลง แทนที่จะปล่อยวาง...

๓. มัจจุมาร คือ ความตายเป็นมาร พอเราจะทำความดี มันกลัว
เราหนีพ้น ไม่รู้จะขัดคอเราอย่างไร พาลชักแหง็กๆ ตายเอาดี๊อ้อๆ ฆ่าเรา
ตายจากความดีทั้งร่างกายและจิตใจเลย

๔. อภิสังขารมาร คือ ผลแห่งบุญบาปเป็นมาร คอยขวางเรา
ไม่ให้ทำดีจนถึงที่สุด ฝ่ายบุญที่ถูกมารแฝง เช่น ยึดติดในรูปฌาน อรูป
ฌาน มาณะถือตัวถือตน ว่าเราดีกว่าคนอื่นเพราะเราทำดี ฝ่ายบาป คือ
ความชั่วทุกอย่างที่ทำมา ที่ดึงให้เราเข้าไปกับมันตลอดเวลา นั่นเอง...

๕. เทวปุตตมาร คือ เทวดาเป็นมาร เป็นเทวดาพวกมีจกาทิปฏิ
นอกจากจะไม่ส่งเสริมเวลาคนทำความดีแล้ว ยังคอยขัดขวางไม่ให้เขา
ทำความดีอีก สารพัดวิธีที่พวกนี้จะนำมาหลอกล่อ หรือบางทีก็เทวดา
สัมมาทิฐินั้นแหละ ทดสอบกำลังใจแล้วเราสอบตก ท่านเลยกลายเป็น
มารไปซะนิบ...

พอเราเริ่มทำความดี มารทั้งหลายก็จะยกพหลโยธามาคอยขัด
ขวางทันที ล่อหลอกให้เราติดบ่วงของมัน จะได้ดึงเราให้ห่างความดี
คอยยั่วให้กำหนัด ล่อให้หงุดหงิด ลวงให้หลงผิดรำไป...

อาตมาผจญกับมันมาจนนับไม่ถ้วน ทุกวันนี้ก็ยังรบกันอยู่ พอรู้
ทันเล่ห์ลวงของมันบีบ มันก็เปลี่ยนวิธีใหม่มาทันทีเลย กว่าจะจับได้ไล่ทัน

ก็ปางตาย แล้วก็ต้องผจญกับวิธีการใหม่ ๆ ต่อไป...

จะขอยกตัวอย่างให้ทราบเล่ห์ลวงแห่งมาร คือ ตอนอาตมาฝึก
มโนเมยิทธิใหม่ ๆ จัดอยู่ในจำพวกรุ่นใหม่มาแรง มันอยากอวดคนอื่น
ว่าเราทำได้ อยากพูด อยากสอน อยากไปหมด...

ท่านผู้อ่านที่รักทุกท่าน การปฏิบัตินั้นถ้าอารมณ์เราถึงระดับไหน
ก็มักจะดูเอาว่าทุกคนต้องเป็นแบบนั้น (ซึ่งผิดร้อยเปอร์เซ็นต์) พอ
อารมณ์ละเอียดขึ้นไปอีก อ้าว...ที่ผ่านมามีคิดนี้หว่า...

ในเมื่ออารมณ์เข้าไม่ถึงที่สุด มันก็พูดผิด สอนผิดรำไป กลายเป็น
เอาทิฐิฐิของตน ลัทธิของตน ซึ่งถูกมารชักนำหลอกลวง ไปสอนปนกับ
ธรรมะของพระพุทธเจ้าไปโน่นเลย...

พอสอนคนใหม่ต่อใหม่เข้าด้วยกัน กิเลสมันใกล้เคียงกันนี้ พุค
อะไรก็จีใจดำเขาเป๊ะเลย คราวนี้คำสรรเสริญก็จะตามมา พาเข้ารก
เข้าพงกุ้ไม่กลับมาอีกแล้ว...

เมื่อกุ้ไม่กลับ ยึดมั่นถือมั่นในความรู้ความสามารถของตน
ก็พึงชักรับ ถูกมารจูงจุมูกตามมันต้อยๆ ห่างความดีไปทุกที พญามาร
ตบมือหัวเราะว่า เสรีจ้ออีกหนึ่งรายละ...

พอใช้มโนเมยิทธิทำนายทายทักเข้า แรกๆ ก็แม่นดี คำชมเชย
ก็มาทันที "แหม..รู้ได้แจ่มใสชัดเจนดีจริง.." "แม่นอย่าบอกใครเลย..."
"เก่งอะไรอย่างนี้..." ขาดสติหลงคำชมก็พึง

การที่เราทำได้ เพราะพระท่านสงเคราะห์ หรือ พรหม เทวดา
ครูบาอาจารย์ท่านช่วยเหลือ พอถูกยกยอเข้าหน่อย ชักเคลิ้มไปว่า
"เอ๊ะ..เราก็เก่งไม่เบาเนี่ยหว่า..?" ถ้าอย่างนี้ละก็เตรียมฟังได้...

จะมีอยู่ระยะหนึ่ง ที่เราพูดจริงพูดเล่นมันก็ถูกไปหมด คนก็จะ
ทักท้วงว่าเราเก่ง ยกตัวอย่างอาตมาเอง ยกของชิ้นหนึ่งให้คณะคุณพร
พรรณพลางบอกเขาว่า"อย่าทะเลาะกันนะ.."

คือของมีชิ้นเดียว กลัวเขาจะแย่งกัน กลายเป็นว่า "โอ้โฮ...รู้ไป
หมด หลวงพี่นี่...เราเพิ่งทะเลาะกันมาจริงๆ..." เป็นชะอย่างนี้ยึดแทบจิว
ขาดไปเลย...

ทักษุทธิพัฒน์หลานหลวงปู่มหาอำพัน เพราะเห็นเขาหน้าตาสดใส
ว่า "โหวงเฮ้ง เงินล้านขึ้นแล้ว จะรวยใหญ่แล้วนะ..." เขาตอบว่า "จริง
ครับ...ผมเพิ่งเซ็นสัญญาส่งสินค้าราคาเป็นล้านมาจริง ๆ..."

เป็นอย่างไรบ้าง...ถ้าท่านเจอเข้าแบบนี้ ตามด้วยคำยืนยันอีก
กระบุงโกย ยัง...ยังมีที่แสบกว่านี้ ที่จะให้ท่านหลงติดกับของมารอีก
มากมายนัก ตัวอย่างคือ...

ลุงถนอม รวงผึ้ง รายนี้เป็นฆราวาสทรงอภิญา อธิษฐานขอ
พบครูบาอาจารย์ที่จะสอนตนให้เก่งไปยิ่งกว่านี้ แล้วพบกับอาตมาใน
นิมิต เขาอุตสาห์ตามตัวจนเจอ...

"ท่านนี่แหละ...ใช่แน่นอน ผมจำได้ รูปร่างหน้าตา ลักษณะท่าทาง
ไม่มีผิดเพี้ยนจากนิมิตเลย..." น่าเคลิ้มมัยละ...มีลูกศิษย์ทรงอภิญา
เชียวนะเนี่ย...

สุวรรณา ลูกสาวลุงถนอม คอยย้ำความเชื่อของครอบครัวให้
ศรัทธาหนักเข้าไปอีกว่า "หนูเห็นกับตาจริงๆ ท่านเดินทะเลสู่ประตูเข้ามา
ทั้งๆ ที่ประตูล็อกอยู่..." เอาเข้าไป..เอาให้หนัก...

น้องแสงชัย น้องชายอาตมา มักจะพบอาตมาไปสอนในนิมิตเสมอ

แล้วไปประกาศป่าวๆ ว่า อาตมาเก่งอย่างโน้นเก่งอย่างนี้ ไอ้ตัวเขาเก่ง
อยู่แล้ว มาว่าเราเก่งเข้าก็และหนักเลยซี...

"หลวงพี่ไปหาผมที่ซาอุดีอาระเบีย เวลาดีสองกว่า ตรงกับ
ประมาณตีห้าของเมืองไทย ลืมตาก็เห็น หลับตาก็เห็น..." นั่น...เอา
ให้พอ ไอ้เราอนกรนคูดโค้งอยู่แท้ ๆ...!

นี่เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ที่ละเอียดจนนึกไม่ถึงใน
เล่ห์กลของมาร ยังมีอีกมากนัก บอกได้เลยว่า มารนั้นแฝงอยู่ในทุกลม
หายใจเข้าออก มันเดินบนทางแห่งความดีนี้แหละ พอถึงจุดสุดท้าย
มันดึงท่านออกนอกทางก้าวเดียว ลงเหวไปกับมันทันที...!

พอคำสรรเสริญเยินยอมา ชื่อเสียงลวกยศกิไหลมาเทมา คราวนี้
แหละ สารพัดบ่วงที่จะเค้นคอท่านให้ตาย เป็นทาสมันอย่างไม่รู้
ผู้รู้เกิดเลย...

อยากเด่นอยากดังรี...? โอ๊ย...มีคนโฆษณาแทนท่านเป็น
ร้อยเป็นพัน สารพัดปาฏิหาริย์แปลกจนคิดไม่ถึง เดี่ยวก็มีหนังสือ
มาสัมภาษณ์ เอาไปลงให้ดังหนักเข้าไปอีก...

โลกในลาภรี...? สารพัดเงินทองข้าวของเครื่องใช้ จะเอาทันสมัย
ใหม่ล่าสุดเพียงไรได้ทั้งนั้น ตัวเลขโนบัญชีธนาคารขึ้นพรวดพราด
ยิ่งกว่าน้ำป่าป่าไหลชะอีก...

อยากมีบริวารมากรี...? เอาไปเลย คนมาหมอบกราบกราบกราน
เป็นร้อยเป็นพัน จะเอานายพันนายพลมีทั้งนั้น พุดคำไหนบริวารเป็น
กระตักรีบสนองความต้องการทันที...

ตายครับ...ตายสนิทไม่ต้องกระดิกเลย ไม่มีแม้แต่เวลาจะหลับ

จะนอน เวลาปฏิบัติจะเอามาจากไหน ยิ่งหึงการปฏิบัติ มารยิ่งชอบใจ
ฮา...เสร็จข้าล่ะ...!

เท่านั้นเอง ปณิธานปรารถนา จะปฏิบัติเพื่อเข้าถึง อรหัตตผล
พระนิพพาน ก็สลายเป็นอากาศธาตุ กลายเป็นบรรลुซึ่งกฤหัสถ์ผลมา
ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ไอ้ที่จมจ่อมยอมเลวอยู่ทั้งผ้าเหลือง รอเวลาลง
อเวจีหรือโลกันต์อีกนับไม่ถ้วน...

นี่แหละ...ตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ของมาร ที่มาลวงท่านให้หลงติด
บ่วงของมัน ต้องใช้สติสัมปชัญญะมากๆ ประกอบด้วยปัญญารู้เท่าทันมัน
ให้ได้ ถึงรู้ช้าหน่อยก็ขอให้รู้แล้วกัน พยายามมุ่งลัดตัดตรงไปตามคำ
สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ตายเข้านิพพานเพียงไร
อย่าไว้วางใจอะไรทั้งนั้น มารยังรอท่านอยู่...!

๑ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๔๒. ใครกล่อม...?

"โยกเยกเอ๋ย.. หน้าท่วมเมฆ กระต่ายลอยคอ หมาหางงอ
กอดคอโยกเยก..."

"วัดเอ๋ยวัดโบสถ์ มีตะโหนดอยู่เจ็ดต้น เจ้าขุนทองไปปล้น
ปานจะหนีไม่เห็นมา.. ฯลฯ"

"เจ้านกกาเหว่าเอ๋ย.. ไซ้ไว้ให้แม่กาฟัก แม่กา ก็หลงรัก
คิดว่าลูกในอุทร คาบเอาข้าวมาเผื่อ คาบเอาเหยื่อมาป้อน.. ฯลฯ"

ตัวอย่างที่ยกมา ท่านผู้อ่านคงทราบทันทีว่า เป็นเพลงกล่อมเด็ก
ทุกภูมิภาคของเรา ต่างมีเพลงพื้นบ้านสำหรับกล่อมเด็กด้วยกันทั้งนั้น

เนื้อร้องทำนองแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นนั้น ๆ...

สิ่งที่ควบคุมกำกับเพลงกล่อมเด็ก ก็คือนิทานก่อนนอน ตั้งแต่ดูเขียว
กินดับคึกแก หมาจิ้งจอกกินช้าง หนูกับราชสีห์ อี้อ่างกับวัว ฯลฯ
สารพัดจะสรรหามาหลอก...เอ๊ย...มาแล้วให้ฟัง...

ในตอนนี้อาตมายังเด็กอยู่ ไม่แก่งักก็อย่างทุกวันนี้ จำได้ว่ายาม
ค่ำคืนของฤดูร้อน แม่จะพาลูกๆ ออกมานั่งรับลมนอกบ้าน ชีให้ดูดวงดาว
พลางเล่านิทานให้ฟัง...

"บนดวงจันทร์มีเทพธิดา งดงามโสภากยิ่งทั้งใจดี มีพรวิเศษสำหรับ
มอบให้แก่คนที่ขยันขันแข็ง และมีความกตัญญูต่อพ่อ - แม่ (นี่..สาระ
จากนิทานอยู่ตรงขยับกับกตัญญูนี้เอง)

มีชายหนุ่มยอดกตัญญูผู้หนึ่ง อาศัยอยู่กับแม่ผู้ชราที่กระท่อม
ชายป่า มีอาชีพตัดฟืนไปขาย พ่อได้เงินมาก็ซื้ออาหารสำหรับแม่
และตัวเอง มีฐานะยากจนมาก...

คืนหนึ่ง...ดวงจันทร์สว่างดั่งกลางวัน ชายหนุ่มคนขยันจึงลุกขึ้นตัก
น้ำ ตำข้าว และเข้าป่าตัดฟืนสำหรับนำไปขายวันรุ่งขึ้น พ่อเดือนดกก็กลับ
มานอนพัก...ครั้นรุ่งเช้าปรากฏว่า ข้าวของทุกอย่างที่เตรียมไว้เมื่อคืน
กลับกลายเป็นทองคำไปหมด...

เทพธิดาจันทร์ราชนั้นเอง ที่เนรมิตของทุกอย่างให้กลายเป็นทอง
ตอบสนองความขยันขันแข็งและกตัญญูของเขา ชายหนุ่มเลยกลายเป็น
คนร่ำรวย เลี้ยงดูแม่อย่างมีความสุขสืบมา...

ถ้านิทานจบแล้วลูก ๆ ยังไม่ยอมหลับ แม่ก็จะร้องเพลงชาวเขา
(ชวักอ) กล่อมลูกเนื้อเพลงมีว่า...

"ดวงเดือนสุกสกาบ ดวงดาวใสสว่าง ชีมีขาวข้ามสระกว้าง สระ
นั้นช่างลึกล้ำ... ฯลฯ" ร้องวนไปวนมาไม่ก็รอบ ลูกๆ ก็นั่งค้ำหน้ากัน
อย่างซาบซึ้ง เท่านั้นที่แกกไปนอนได้...

พอโตขึ้นมาคืนไหนนอนไม่หลับ (คิดถึงแฟนมั้ง...?) อยากให้แม่
ร้องเพลงกล่อมอีกก็เป็นไปไม่ได้ แม่แก่มากแล้ว ให้หนูนุดักยังพอไหว
จะเอาแรงที่ไหนมาร้องเพลงเล่าลูกเอ๋ย...?

ร่างกายจิตใจเติบโตแข็งแรงขึ้นตามวัย ทำให้ค่อยๆ ลืมเพลง
กล่อมและตักแม่ไปเกือบหมดแล้ว ก็บังเอิญให้มีผู้มาช่วยทบทวน
ความจำให้อีกวาระหนึ่ง...

วันนั้น...หลังจากวิ่งรับใช้หลวงพ่อกันมาทั้งวัน พอมีโอกาสพักก็รีบ
นอนเอาแรง เพิ่งเอนตัวลงหลับตา ก็รู้สึกว่ามีกำลังหนุนอยู่บนตัก
ใครคนหนึ่ง กลิ่นบุหงาแบ่งรำคั้นเคยกระโรไปนานนั้น...!

"ท่าน " ผู้นั้น เอาพัดโบกวีให้ รู้สึกเย็นชื่นใจบอกไม่ถูก หาย
เหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง เสียงสวดสไลไฟเราะร้องเพลงกล่อมให้ด้วย เนื้อเพลง
มีว่า...

"ศรีไพรเอ๋ย...ช่างงามสวยแท้ ห่มสไบแพร แลหน้าชม คิ้วเจ้า
ก็ต่อ คอเจ้าก็กลม ช่างสวยสมจริงนะแม่ศรีเอ๋ย.." เนื้อเพลงมีอยู่
เพียงเท่านั้นเอง ร้องวนไปวนมาอยู่อย่างนั้น

ใครทนน..? จะลืมตาดูก็ไม่กล้า กลัวเป็นอย่างพีตุม (คุณแสง
เดือน พร้อมพันธ์) คือลืมตาขึ้นมาปุ๊บ ทุกอย่างหายวับไปกับตา
เสียดายแยะเลย...

ความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย สบายอะไรเช่นนั้น เห็นภาพซ้อนขึ้นมา

เป็นเด็กหญิงผมจุก นุ่งโจงกระเบนสีน้ำตาลลายทอง ใส่เสื้อลูกไม้สีขาว
คาดเข็มขัดทองเส้นเบ้อเริ่ม กลับปุยอยู่บนตักแม่...

หลับไปนานเท่าไรไม่รู้ ตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่นแจ่มใส
ทบทวนความทรงจำ แล้วบันทึกเนื้อเพลงไว้ "กราบขอบพระคุณครับ
"ท่านแม่" ที่เฝ้าตามสงเคราะห์ลูกตลอดมา..."

คุณพ่อ - คุณแม่ ต้องทุกข์ยากลำบากเพียงไหน กว่าจะเลี้ยงดู
เรามาเติบโตใหญ่จนทุกวันนี้ เป็นพ่อ - แม่แม่เพียงชาติเดียว ยังเฝ้า
ตามสงเคราะห์ตลอดมา... เราละ..ทำอะไรให้ท่านชื่นใจบ้าง...?

๒ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมุขปญญ์

๔๓. ฌานค้ำ

ฌาน คือ อารมณ์เคยชิน หากแต่เป็นความเคยชินในด้านดี
เมื่อทุกคนฝึกหัดภาวนากัน ในระยะเวลาไม่นาน ถ้าท่านมีความเข้าใจพอ
ท่านก็สามารถทรงฌานในระดับใดระดับหนึ่งได้ และถ้าท่านมีความ
พยายามจริงๆ ก็อาจทรงได้ทั้งรูปฌานและอรุณฌานในเวลาเดียวกัน
ซึ่งถ้าทำได้แล้วจะเป็นเครื่องอาศัยที่ดีที่สุดของเรา...

ปกติคนเรามีจิตฟุ้งซ่านไปในความชั่ว แม้ว่าจะพยายามหักห้าม
จิตใจขนาดไหน ก็อดจะคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่วไม่ได้ ถ้าเราเป็นผู้ทรงฌาน
อำนาจของฌานที่ทำให้จิตสงบ จะเป็นผู้กวดความฟุ้งซ่านในราคะ โลภะ
โทสะ โมหะ ให้สงบลงชั่วคราว เหมือนกับใช้ก้อนหินทับหญ้าไว้ หญ้าก็
ไม่สามารถงอกงามได้...

จิตใจที่ปลอดจากนิวรณ์อันเป็นอารมณ์เลวต่างๆ เป็นจิตที่มี

ความสุขอย่างยิ่ง เมื่ออารมณ์เลวถูกกดลง ปัญญาก็เกิดขึ้น แหลมคมขึ้น สามารถพิจารณาหาต้นตอความเลว และตัดมันละมันไปที่ละน้อย ในที่สุดก็พ้นจากความเลวได้...

ดังนั้น...ฉานสมาบัติ แม้ว่าจะไม่สามารถยึดเกาะเป็นที่พึ่งได้ตลอดไป เพราะมีขึ้นมีลงก็ตาม ก็ควรจะทำให้มีขึ้นเกิดขึ้นแก่เรา เพื่อความเป็นสุขชั่วคราว และมีสติรู้อยู่เสมอว่า รูปฉานก็ดี อรูปฉานก็ดี มันเป็นอนิจจัง หากความเที่ยงแท้แน่นอนอย่างใจเราไม่ได้ ถ้าเราไปหมกมุ่นปั้นมือ ยึดมันเกาะมัน เมื่อไม่ได้ตัวอย่างใจ ก็ ทุกข์ เป็นทุกข์ เพราะมันเป็นอนัตตา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา บังคับบัญชาให้เป็นไปตามความต้องการไม่ได้ คืออาศัยมัน แต่อย่ายึดเกาะมันก็แล้วกัน...

อารมณ์ที่ชินแล้วนั้น จะอยู่ในสถานการณ์ใด ก็มีสติว่าผู้อื่นเสมอคล้ายกับเป็นคนความรู้สึกช้า ไม่ตื่นแต่ันตกใจอะไรง่าย ๆ เพราะจิตไม่ได้ล่องลอยแว้งคว้างอย่างคนทั่วไป หากแต่มีหลักยึดเหนี่ยวอย่างเหนียวแน่น ยิ่งพบอารมณ์กระทบจากภายนอกมากเท่าไร ก็ยิ่งดึงลงสู่อารมณ์ชินมากเท่านั้น...

อาตมามีกรรมอย่างหนึ่ง คือ บริวารรอบข้างเป็นหญิงชะรอยละเก๋าลิบเก๋ว แม้อาตมาจะขีตวงป้องกันตัวดีอย่างไร ในที่สุดก็พบคนหัวรั้นพยายามฝ่าฝืนกฎส่วนตัวจนได้ "เธอ" ผู้นั้นเป็นคนกล้าได้กล้าเสีย ถ้าหวังอะไรต้องได้อย่างนั้น...

"เธอ" เกาะติดอาตมา กีดกันคนอื่นออกห่างจนหมด แสดงความเป็นเจ้าของอย่างออกหน้าออกตา แต่การตบมือข้างเดียวย่อมไม่ดัง "เธอ" จึงใช้เล่ห์กลมารยาหญิง พยายามดึงให้อาตมาไปตบมือร่วมกับ

เธอให้ได้...

เดชะบุญคุณพระคัม อาตมาทราบกลมารยาที่ "เธอ" วาง เพื่อล่ออาตมาให้ตกหลุมทันที่ จึงเกิดความรังเกียจ "เธอ" ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก พบ "เธอ" ที่ไรจิตจะมุดดิ่งหนีจากอารมณ์ภายนอกทั้งหมด ลงสู่อารมณ์ที่ฝึกมาได้สูงที่สุดที่ทำได้ทันที...

ใจมันอยู่กับอารมณ์เดียวตลอด ไม่ว่า "เธอ" จะจัดเล่ห์มารยา ออกมาก็ร้อยเล่มเกวียน ก็ไม่ได้รู้ร้อนรู้หนาวไปด้วย "เธอ" ยิ่งเห็นแบบนั้น ยิ่งต้องการเอาชนะมากขึ้น พยายามบุกฝ่าในทุกที่ที่คิดว่าจะทำลายกำแพงส่วนตัวได้ แต่ก็ไร้ผล...

ความจริงอาตมาต้องขอบคุณ "เธอ" อย่างมาก หลายเดือนที่ "เธอ" พยายาม "จัดการ" อาตมาให้ได้ เท่ากับเป็นผู้ซ้อมให้อาตมามีความคล่องตัวในการหนีโลกภายนอกที่วุ่นวายมากขึ้นทุกที กว่า "เธอ" จะหมดความพยายาม อาตมาก็คล่องในขบวนยุทธรบกิเลส เพลงนี้ชะแล้ว "อารมณ์ค้าง" อยู่ในระดับนั้นเป็นเดือนๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทำได้คราวละแป็บเดียว..!

"ปมาโท มจฺจุโน ปทํ" ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ฉานสมาบัติเป็นเพียงเครื่องนำทางของเรา ที่จะไปสู่พระนิพพานเท่านั้น หาใช่ที่พึ่งอันแท้จริงไม่ อย่าหลงคิดว่าเราดี เราเก่ง จงเร่งทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าจะถึงจุดหมายเถิด..!

๓ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๔๔. นิมิตก่อนบวช

นิมิตในที่นี้ หมายถึง ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นคล้ายความฝัน แต่ไม่ใช่ความฝัน ส่วนมากมักเป็นภาพที่บอกเหตุการณ์ล่วงหน้า เมื่อถึงเวลาเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริงๆ ภาพนิมิตนั้นเป็นภาพปรากฏขึ้นเอง บังคับไม่ได้ บทจะมาก็มา บทจะไปก็ไป ไม่มีเสียงบอกล่วงหน้าว่าฉันจะมานะจ๊ะ หรือ ฉันจะไปแล้วจ๊ะ เรียกว่า ตามใจมันไม่ตามใจเรา...

เมื่อยังเด็กอยู่ ถ้าอาตมาเห็นภาพหน้าวณเมหิมาหมุณวกตทับลงมา อึดอัดแทบหายใจไม่ออกที่ไร ก็เจ็บไข้ได้ป่วยที่นั่น และถ้าเห็นตัวเองเดินอยู่ในป่าไฟโปร่ง สีเขียวขจี มีแสงแดดสีทอง ล่องลอยลงมาเป็นทางๆ ละก้อ หายป่วยทุกที ก็นับเป็นเรื่องแปลกมาก...

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สุนินนิมิตเห็นน้ำป่าหลากมาจากตะวันตก มีพญาจระเข้มีมาว่ายมากับสายน้ำตรงเข้าทำร้ายพระองค์ จึงเกิดต่อสู้กันขึ้น พระองค์ฆ่าจระเข้ร้ายลงได้ พอยกทัพไปรบกับ พระมหาอุปราช พระองค์ก็ทรงมีชัยชนะอย่างเด็ดขาด เหมือนกับในสุนินนิมิตนั้น...

เล่าปี นิมิตเห็นน้องร่วมสาบานทั้งสอง คือ กวนอู และ เตียวหุย ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ มาตามตัวให้ไปอยู่ด้วย หลังจากนั้นไม่นาน เล่าปีซึ่งป่วยกระเสาะกระแสะอยู่ ก็สวรรคตจริงๆ ไปอยู่ร่วมกับน้องทั้งสอง สมดังนิมิตที่เห็นล่วงหน้า...

ในพงศาวดารโยนกเชียงแสน เจ้าพรหมกุมาร โอรสของพระเจ้าพังคราช นิมิตเห็นเทวดามาบอกว่าจะมีช้างเผือกล่องมาตามแม่น้ำ

ถ้าคล้องเชือกแรกได้ จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ปราบได้ทั้งโลก ถ้าคล้องเชือกที่สองได้ จะปราบได้ทั่วชมพูทวีป ถ้าคล้องเชือกที่สามได้ จะได้เป็นใหญ่ในสุวรรณภูมิ...

เจ้าพรหมกุมารจึงพาบริวารไปดักรอแต่เช้า แต่ไม่เห็นช้างเผือกดั่งนิมิต หากแต่เป็นงูยักษ์ตัวใหญ่โตมโหฬาร ล่องมาตามแม่น้ำ หลังจากปล่อยผ่านไปสองตัว ก็ตัดสิ้นใจคล้องตัวสุดท้ายไว้ งูยักษ์กลายเป็นช้างเผือกผ่องทั้งกาย จึงให้ชื่อว่า "พลายประกายแก้ว" ภายหลังใช้เป็นช้างศึก ปราบขอมดำจนสิ้น ได้เป็น พระเจ้าพรหมมหาราช ปกครองแคว้นโยนกเชียงแสน ตลอดถึงสุวรรณภูมิจริง ๆ...

จากที่ยกตัวอย่างมา เป็นนิมิตบอกเหตุการณ์ล่วงหน้าที่แม่นยำทั้งสิ้น ในที่นี้ขอกล่าวถึงนิมิตของตนเองบ้าง ค่ะหนึ่ง อาตมาเห็นตัวเองและประชาชนนับหมื่นนับแสน ถูกกักบริเวณอยู่ในรั้วลวดหนามฝั่งหนึ่ง แออัดยัดเยียดไปหมด...

อีกฝั่งเป็นที่โล่ง มีเต็นท์กางอยู่ ภายในเต็นท์มี "หลวงพ่อ" หลวงปู่มหาอำพันฯลฯ นั่งอยู่ อาตมาทนเขาเบียดไม่ไหว จึงปีนลวดหนามข้ามไปอยู่กับหลวงปู่ - หลวงพ่อ มองกลับมาไม่เห็นมีใครตามมาซักคน ทั้งที่ปีนไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย...

อีกคราวหนึ่ง อาตมาเห็นตนเองเป็นพระแบกพัดจะไปงานมงคลบ้านใครคนหนึ่ง อาตมาห่มจีวรแต่นุ่งกางเกงอยู่ ไปถึงบ้านงาน เห็นพระหนุ่มๆ นักร้อยๆ นั่งเียบนำเลื่อมใส แต่อาตมารู้สึกกลัวพวกเขา "แกลิ่งท่าเคร่ง" เลยไม่นั่งด้วย พอดีเห็นแถวในสุด มีหลวงปู่มหาอำพันฯนั่งอยู่ จึงไปนั่งต่อท้ายหลวงปู่...เอาจีวรปิดกางเกงไว้...

จากนิมิตทั้งสองครั้ง อาตมาคิดว่าคงต้องบวชแน่ แม้ว่าแม่ขอร้องให้บวชที่ไร อาตมาปฏิเสธทุกทีเพราะกลัวนรก และก็จริง เมื่อ "หลวงพ่อ" ถามว่า "ไอ้หนู...หลวงพ่อต้องการพระบวชกับบนสามองค์ จะบวชให้พ่อได้ไหมลูก...?" อาตมาเห็นว่าเป็นการบวชกับบน คงบวชแค่ไม่กี่วัน จึงรับปาก และบวชมาจนบัดนี้ ก็เพิ่งคิดได้ว่า ๑๐๐ ปี มีแค่ ๓๖,๕๐๐ วันเท่านั้นเอง...!

ภาพนิมิตทั้งหลาย หากปรากฏขึ้น จงศึกษาไว้เป็นแนวทางเท่านั้น อย่ายึด-อย่าเกาะ เพราะมันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ นิมิตส่วนใหญ่จะเป็นมารมาพาให้หลง ภาวนาอยู่เกิดนิมิต ก็ไปติดไปเกาะ ไม่ยอมละยอมวาง แบบนี้ก็เอาดียาก นิมิตที่จำเป็นต้องยึด มีประการเดียวคือนิมิตตามกองกรรมฐานเท่านั้น...!

๔ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

๔๕. นักบวชมหาภัย

ตั้งที่เคยกล่าวแล้วว่า "หลวงพ่อ" ของอาตมา ท่านมีอุปนิสัยสอนศิษย์แบบแปลกๆ ไม่ซ้ำกัน แต่ละเอียดถี่ถ้วนมีรสชาติละเอียดสะเดา ชนิดคนโดนจำไปจนวันตาย บางขณะอุปนิสัยของท่านก็เสี่ยงกับอันตรายอย่างร้ายแรง ชนิดถ้าพลาดถึงตายก็มี...

ครั้งหนึ่ง...ลูกศิษย์ของท่านแนะนำพระองค์หนึ่ง โดยบอกว่าท่านมีความเก่งแบบนั้นแบบนี้ "หลวงพ่อ" ท่านก็เล่นด้วย ช่วยเชียร์เพิ่มอีกแรง จนลูกศิษย์ของ "หลวงพ่อ" จำนวนมาก แห่กันไปหานักบวชรูปนี้ (ตามปกติหลวงพ่อไม่เคยหวังลูกศิษย์อยู่แล้วด้วย)

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาของ "หลวงพ่อ" ที่เข้าไปพบปฏิบัติทาของนักบวชรูปนี้ คนที่ฉลาด มีความมั่นคงในพระรัตนตรัย พอเห็นความไม่ชอบมาพากล ก็ถอยฉากไปอยู่วงนอก ปล่อยพวกมิดหน้าตามัว คลุกคลีดีโม่งกับนักบวชมหาภัยต่อไปตามสบาย...

อาตมาเป็นฝ่ายพวกหน้ามิด ตามไปถึงวัดของนักบวชรูปนี้ถึงสามวาระ จะไม่ให้ไปอย่างไรได้ ก็เรื่องอภิญญาสมาบัตินั้น นักบวชรูปนี้คล่องตัวมาก ขนาดเรียกฝนให้ตกทั้งแดดเบรียงๆ ให้เห็นจะจะแก่สลายตา บอกรางวัลที่ ๑ มาตรงเป๊ะทุกตัว...!

เดชะบุญคุณพระคุ้ม อาตมาทั้งที่ไม่รู้เลยสักนิดว่านักบวชมหาภัยรูปนี้ รับจ้างจากลัทธิการเมืองลัทธิหนึ่ง เพื่อโค่นล้ม "หลวงพ่อ" โดยเฉพาะก็ตาม กลับไม่สามารถค้างอยู่วัดของเขาได้ซักครั้ง มีเหตุให้หงุดหงิดใจ ต้องขับรถกลับแต่กลางดึกทุกทีไป...

นักบวชจอมไสยศาสตร์มาเหนือเมฆ ซึมลึกเข้ามาในหมู่ศิษย์ "หลวงพ่อ" ด้วยลีลาหน้าฉากที่สวยงามสุดยอด กว่าจจะรู้จักเข้าไปปล่อยของ เล่น "หลวงพ่อ" ซึ่งๆ หน้าถึงข้างเตียง ขนาดสุนัขของครภักษ์ของหลวงพ่อและสุนัขในวัดหลายสิบตัว โคนของถึงกับล้มตายเป็นใบไม้ร่วง แต่อาตมาจะระแคะระคายซักนิดก็หาไม่...!

เมื่อเห็นว่า ถ้าขึ้นสอนด้วยวิธีนี้ต่อไป ลูกศิษย์โง่ๆ อย่างอาตมาจะตายฟรีอีกเป็นจำนวนมาก "หลวงพ่อ" จึงประกาศความจริงให้ทราบ และให้นำของทุกอย่างที่นักบวชมหาภัยแจกให้ มามอบให้ทางวัด จะได้จัดการทำลายอาถรรพ์เสีย...

อาตมาจัดการทำลายซะเอง แต่เหลือเชือกเส้นหนึ่ง ติดอยู่ใน

กระเป่าเสื้อผ้าแบบไม่รู้ตัว อาตมาเดินทางไปวัดเตรียมตัวจะบวช เอากระเป่าขึ้นรถด่วน ๘๘ ลงมาซื้อหนังสือพิมพ์ ๑ ฉบับ หันไปอีกทีรถออกไปไกลแล้ว...กระเป่าติดไปด้วยนะซี...!

เรียกแท็กซี่มาตักแยกลาดพร้าว รถไม่จอด ตามไปตักรังสิตไม่จอดอีก ตามถึงด่านบางปะอิน ให้นายด่านเรียกให้จึงยอมจอด ต้องไปตีตัวที่จุดตรวจอยุธยา รวมค่ารถเกือบสี่ร้อยบาท มาถึงทางแยกวัดสิงห์สี่โมงกว่า อาตมาก็ลงรอรถเข้าวัด...

เชื่อหรือไม่ว่ารอจนค่ำไม่มีรถซักคัน อาตมาสงสัยจึงรื้อกระเป่าค้นดู พบพบเชือกอาถรรพ์และตัดมันเป็นชิ้นๆ ทิ้งไปปึบ คุณอุ๋นพ่อค้าร้านมะม่วงดองแม่เล็กที่หน้าวัด ขับรถผ่านมาพอดี ได้อาจารย์รถคุณอุ๋นไปส่งวัด ถึงวัดเกือบ ๑ ทุ่มแน่ะ...!

หลังจากบวชได้สองพรรษา หลวงปู่มหาอำพันฝากของของนักบวชมหาภัยไปทำลายที่วัด อาตมาก็เจอเหตุการณ์คล้าย ๆ แบบนี้อีก จนตัดสินใจทิ้งของถ่วงแม่น้ำเจ้าพระยาไป จึงกลับวัดได้เจ้าประคุณอ๋อย...ช่างเฮี้ยนอะไรขนาดนี้...!

ภายหลังหลวงพ่อบรรณานักบวชมหาภัยเพิ่มขึ้นอีก ๑ องค์ คราวนี้อาตมาระแวงอยู่แล้ว เลยรู้ตัวเร็ว จากบทเรียนเช่นนี้ สำหรับคนอื่นจะเป็นอย่างไรไม่รู้ แต่กับอาตมาแล้ว ภายหลังเข็ด ไม่แสไปหาเรื่องใส่ตัวอีกเด็ดขาด มี "หลวงพ่อบรรณ" องค์เดียวกับพอแล้ว ใครจะวิเศษเพียงไรอาตมาไม่ทนาคด้วย แต่ไม่เล่นด้วยแล้วจ้า...!

นักบวชสมัยนี้ ที่เสวกก็มี ที่ตึกก็มาก ขอท่านผู้อ่านค่อยๆ ใช้ปัญญาพิจารณาดู เพราะบางทีสิ่งที่เห็นกับตา ได้ยินกับหู ยังเป็นเรื่องที่ปั้นแต่ง

มาหลอกลวงกัน จงอย่ายึดรูปแบบ แต่ให้ยึดธรรมะ ใครสอนตรงตามพระไตรปิฎก นั่นจึงนับว่าพอเชื่อได้ ถ้าลองปฏิบัติตามแล้วเกิดผลดี คราวนี้กราบไหว้ได้ทั้งกาย ทั้งใจเลย...!

๕ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

๔๖. หลวงปู่ขนมจีน

วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี มีประวัติยาวนานหลายร้อยปี ด้วยสร้างมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าสามพระยา เจ้าอาวาสองค์แรกคือ หลวงปู่ปาน (ซึ่งชื่อไปซ้ำกับหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค) และ มีความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมสลับกันไปหลายวาระด้วยกัน...

ขณะที่ "หลวงพ่อบรรณ" ยังจำพรรษาอยู่ที่ วัดสะพาน จังหวัดชัยนาท คินหนึ่ง หลวงปู่ปาน วัดท่าซุง ไปปรากฏองค์ และบอกว่า วัดท่าซุงนี้เป็นวัดที่หลวงพ่อบรรณเคยบูรณะมาสองครั้งแล้ว ขอให้หลวงพ่อบรรณช่วยบูรณะขึ้นมาอีกสักครั้งเถิด...

หลังจากนั้นไม่นาน พระครูสังฆรักษ์อรุณ อรุโณ เจ้าอาวาสวัดท่าซุงในขณะนั้น ก็พาญาติโยมหลายคันรถ ไปรับ "หลวงพ่อบรรณ" แห่งนั้นมายังวัดท่าซุง "หลวงพ่อบรรณ" ท่านทำพิธีบวงสรวงบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทาง และเจ้าอาวาสเก่าทุกองค์ที่มรณภาพไปแล้ว ขอความอนุเคราะห์ให้การบูรณะวัด มีแต่ความสะดวกด้วย...

"หลวงพ่อบรรณ" เมตตาเล่าว่า บรรดาเจ้าอาวาสเก่าทั้งหลายมาทั้งหมด ยกเว้นองค์หนึ่งทำลับๆ ล่อๆ จนต้องเชิญเข้า จึงยอมเข้ามาองค์นี้ท่านบอกว่า ท่านชื่อ "เส็ง" เป็นเจ้าอาวาสองค์ที่สองถัดจาก

หลวงปู่ปานลงมา...

ท่านบอกว่า ท่านชอบขนมจีนทุกประเภท ถ้า "หลวงพ่อ" จะทำอะไร ให้จัดขนมจีนบูชาท่าน ๑ ที่ ท่านจะสงเคราะห์ให้ และบอกว่า "หลวงพ่อ" จะสร้างโบสถ์เสร็จภายในสามปี ซึ่งต่อมาก็เป็นดั่งนั้นจริงๆ...

ต่อมา ไม่ว่าใครเดือดร้อนอะไร ก็ไปบอกกล่าวให้ท่านสงเคราะห์ พอสำเร็จก็แก้บนด้วยขนมจีนกันทุกบ่อๆ ไปๆ มาๆ พวกเราเลยเรียกท่านตามความสะดวกสั้นว่า "หลวงปู่ขนมจีน" ตั้งแต่บัดนั้น เป็นต้นมา...

หลวงปู่ขนมจีน ท่านรับผิดชอบด้านความประพฤติ และความ เป็นอยู่ของทั้งพระและฆราวาสในวัด คอยให้การสงเคราะห์เรื่อยมา จน "หลวงพ่อ" ดำริจะสร้างมณฑปถวายท่าน จึงมีบัญชาให้จัดที่บูชาขึ้นมา ๑ ที่ ด้านมุมตะวันตกเฉียงใต้ของโบสถ์...

อาตมาช่วยหลวงพี่วัชรชัย (พระวัชรชัย อินฺทวโรโส) ชัดกระถาง รูป เพื่อตั้งไว้บนที่บูชา ขณะจัดไปก็ปากหมาขาดการสำรวม พุดล้อเล่นว่า "นี่ถ้าขึ้นครบเจ็ดตัวจะทำไฉนกันดีล่ะ ...?" หลวงพี่ท่านปรามว่า "ไอ้... ทะเลิ่งล่ะ..."

ตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ความรู้สึกประหลาดอย่างหนึ่ง ก็ก่อหวอดขึ้นภายในอก และค่อยๆ รุนแรงขึ้นเป็นลำดับ คือมันรู้สึกอยากไปจากวัด...จะไปไหนก็ได้ ขอให้ไปให้ไกลๆ ไม่กลับมาเลยยิ่งดี สึกहाลาเพศออกไปก็ได้...

ยิ่งนานความรู้สึกยิ่งรุนแรงขึ้นทุกขณะ แม้ว่าจะมีดีคำแล้วก็ตาม มันกระวนกระวายเหมือนอกจะระเบิด คล้ายๆกับเขื่อนที่ท่านแรงน้ำ จำนวนมหาศาลไม่ไหว จะพังถล่มทลายลงไปในวินาทีใดก็วินาทีหนึ่ง...

เดินจงกรมจนสี่ทุ่มก็ไม่หาย ออกจะแตกตายให้ได้ ไม่อยากอยู่วัดนี้แล้ว...! จนหมดหนทางจริง ๆ อาตมาก็เข้ากุฏิ ปิดประตูหน้าต่างมิดชิด แล้วก็วิ่ง..วิ่ง..วิ่ง..วนเวียนอยู่ในกุฏิแคบๆ ขนาด ๖ x ๘ ฟุต วิ่งให้มันหายบ้าให้ได้...!

หมดแรงพักไปตอนไหนไม่รู้ ตื่นขึ้นมา ไอ้โฮ...ฤทธิ์บ้าของเราหรือนี่...? ข้าของกระจุยกระจายอย่างกับโดนพายุลูกปืน สรงน้ำแล้วไปทำวัตรเช้า ความรู้สึกถูกรุ่นเหมือนภูเขาไฟจะระเบิด ทำวัตรก็คิดไปเดี่ยวจะไปอาละวาดที่ไหนดี...?

ทำวัตรเสร็จก็เล่าอาการให้หลวงพี่วัชรชัยฟัง ท่านถามว่า "คิดดูซิ...เป็นตั้งแต่ตอนชัดกระถางรูปใช่ไหม...?" ตอบท่านว่าใช่ ท่านบอกว่า "ถูกหลวงปู่เล่นงานเข้าแล้ว รีบเอาดอกไม้ - รูป - เทียนแพ ไปกราบขอขมาท่านโดยเร็ว"...

อาตมาขอให้โยมศุ (คุณศุภาพร ปุษยนาวิน) จัดทำพานดอกไม้ - รูป - เทียนแพให้ ทันทีที่กราบขอขมาเสร็จ ความรู้สึกประหลาดนั้นก็หายไปเฉยๆ หายไปทันทีเหมือนโยนของหนักๆ ทิ้งก็ไม่ปาน อะไรจะขนาดนั้น...?

เมื่อเจอเจ๋งๆ เข้าแบบนี้ อาตมาก็หน้าด้านพอ กราบอธิษฐานกับหลวงปู่ว่า "หลวงปู่เล่นงานผมคนแรก ผมถือว่าผมเป็นลูกคนโต หลวงปู่ครับ...ลูกกราบอาราธนาหลวงปู่โปรดเมตตาควบคุมความประพฤติของลูกด้วย สิ่งใดที่ถูกต้องตรงตามพระวินัย ขอหลวงปู่ دلใจให้ทำสิ่งนั้น สิ่งใดไม่ถูกต้องไม่ต้องแล้วไซร์ หลวงปู่โปรดเมตตา دلใจดลใจ อย่าให้ลูกทำความผิดนั้นๆ เลยครับ ลูกกราบขอความเมตตา..."

สบายเลยคราวนี้ มีอะไรบอกหลวงปู่ลูกเดียว ไปกรุงเทพฯ ไม่ทันกับบอกหลวงปู่ อาหารไม่พอดันกับบอกหลวงปู่ อยากรู้เงินใช้กับบอกหลวงปู่ อยากรู้อารมณ์เข้าถึงธรรมเป็นอย่างไร กับบอกหลวงปู่ ท่านช่วยได้ไปซะทุกอย่างเลย...

ไปฉันเพลบ้านคุณวิไลวรรณ ภูมิตเนส เห็นมีขนมจีนก็นึกถึงหลวงปู่ คุณอารี จงพิสุทธิโสภณ บอกว่า "เห็นหลวงปู่ขนมจีนมาเนาะ..." ตาคีซะด้วย เราไม่ได้บอกเขาซะหน่อย ว่าเวลาไปไหนขอท่านตามไปคุมประพฤติด้วย...

ทุกวันอาตมาต้องไปกราบท่านที่มณฑปเสมอ จะไปไหนก็กราบลากลับมาก็ไหว เรื่องไม่ดีหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้น อาตมาแคล้วคลาดไปทุกที ล่าสุดมีการจับสลากตั้งพระครูฐานานุกรมของ "หลวงพ่อ" ๔ องค์ หลวงปู่ท่านเป็นผู้จับมือพระหีบสลากขึ้นมา ตำแหน่งเหมาะสมกับหน้าที่ทั้ง ๔ องค์เลย...!

"อย่าอวดดีกับผี อย่าลองดีกับพระ" เพราะของจริงเขามีอยู่ "หลวงพ่อ" ท่านพร่ำสอนมาอย่างนี้ แต่อาตมาไปนอกครูเอง โดนอัดพอท่วมๆ นับว่าท่านยังปรานี แต่นิสัยเสียเฉพาตัวก็ดันเป็นซะแบบนี้ คือ ถ้าไม่แน่จริงก็ไม่เชื่อซะด้วยซิ...!

๕ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ

เดือนสิงหาคม ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : การถวายน้ำพระพุทธรูปนี้ควรที่ถวายอย่างสม่ำเสมอไหมคะ ?

ตอบ : อะไรที่เราทำสม่ำเสมอเป็นอนุสติ และขณะเดียวกัน มันก็เป็นฌานด้วย คำว่าฌานก็คือเคยชิน เราพุทธานุสติจนเป็นฌานวันนี้ถ้าไม่ได้ถวายน้ำจิตมันจะห้วง อันนั้นแสดงว่าเริ่มเป็นฌานแล้ว ก็ทำต่อไป การถวายข้าวก็ดี ถวายน้ำก็ดี พระท่านไม่ได้ฉันหรอก เพียงแต่ว่าเป็นการสร้างสิ่งยึดเหนี่ยวให้เกิดขึ้นกับใจเราว่าเราต้องทำอันนี้ก่อน ต้องทำอย่างนี้ก่อน เลยทำให้จิตมีที่ยึดที่เกาะในส่วนที่หยาบ มันสะดวกกว่า ก็กลายเป็นว่าเกาะในพุทธานุสติ ถ้าหากมีรูปพระสงฆ์อยู่ด้วยก็เป็นสังฆานุสติด้วย

ถาม : แล้วเราอธิษฐานน้ำหลังจากถวายพระพุทธรูปแล้วได้ไหมคะ อธิษฐานว่าขอให้ชุ่มน้ำมนต์ ?

ตอบ : ได้จะ อันนั้นอยู่ที่ความมั่นใจของเรา ถ้าหากว่าประเภทกลัวจะน้อยไปก็เอาสักโถงก็ได้ จริงๆแล้ว ใช้อิติปิโสทั้งบทนะ อิติปิโสขสวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ ตั้งใจว่าด้วยความเคารพขออารมณีสวามีพระท่านช่วยสงเคราะห์ ยังมีกำลังฌานสูงเท่าไรก็มีผลมากเท่านั้น ทำน้ำมนต์ทำไม่ยากหรอก เพราะว่าเราไม่ได้ทำเอง อาศัยบารมีพระพุทธเจ้า

ถาม : สงสัยพวกที่เขามีอาชีพที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พวกนี้เขามีกรรมต่อกันมา ?

ตอบ : ก็มีอยู่ในลักษณะที่สืบเนื่องกันมาว่า เขามาเรา เราก็ต้องฆ่า

เขาคิน มันก็ส่วนของปานาติบาตเหมือนกัน แต่ขณะเดียวกัน อย่าลืม โทสะจริตมันต้องมีอยู่ จะถูกเขามันต้องมีอยู่สองอย่าง คือกลัวกับโกรธ กลัวนี่คือกลัวตายเป็นปกติตามสัญชาตญาณของคนและสัตว์อยู่แล้ว ขณะเดียวกันก็โกรธว่าทำไมเขามาทำเรา ตัวโกรธนี้ถ้าหากว่ามัน เป็นโทสะก็อาจจะขาดไปเฉยๆ แต่ถ้ามันเป็นพยาบาทเมื่อไรก็จะเป็นจ้อง ล้างจ้องผลาญ จะตามไปเรื่อยๆ ก็จะตามกันฆ่ากันไปฆ่ากันมาไปเรื่อยๆ อย่างน้อยๆ พวกนี้ก็มีกรรมปานาติบาตและโทสะจริตบวกกัน ต้องมาฆ่ากัน ต้องเอาเลือดเนื้อร่างกายของคนอื่นมาขายบ้าง พระ พุทธเจ้าเรียกว่ามิจฉาวณิชา หากินในทางที่ไม่ถูกต้อง คำขายในสิ่ง ที่ไม่ถูกต้อง ท่านบอกว่า ขายสุรา ขายยาพิษ ขายมนุษย์ ขายอาวุธ ขายสัตว์มีชีวิต สัตว์มีชีวิตนี้ขายให้เขามาใช้ไหม ขายมนุษย์ สมัยก่อน เขาค้าทาส สมัยนี้ก็มีเหมือนกันประเภทหลอกเขาไปขาย ท่านบอกว่าผู้ที่ เป็นพุทธมามกะไม่ควรทำ อาชีพเหล่านี้อย่าไปยุ่งเลย เราขายสุรา เรา ไม่ได้บังคับให้เขากิน แต่ว่าถ้าเราไม่สามารถตัดกำลังใจได้ มันก็เหมือน เราสนับสนุนเขาให้ทำความผิด ขายอาวุธ ขายยาพิษ เหมือนกัน ไม่ได้ บอกให้ไปฆ่าคนฆ่าสัตว์ แต่มันเอาสิ่งนั้นไปใช้ คนที่เขาไม่รู้ ถ้าเราทำ กำลังใจได้ มาต่อว่าเรา โทษก็เกิดกับเขา ถ้าเราทำกำลังใจไม่ได้ มันก็เกิด โทษกับตัวเรา มันโดนทั้งขึ้นทั้งล่อง พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอก มิจฉา วณิชา ๕ อย่าง ผู้เป็นพุทธมามกะไม่ควรทำ

ถาม : แล้วอย่างเป็นเพศฆราวาสจะเจ้าคะ ?
ตอบ : อันนั้นปานาติบาตตรงเลย ถ้าเกาะความดีไม่ได้ไปนรกแน่...!
ถาม :

ตอบ : พระพุทธเจ้าตรัสว่า มิจฉาวณิชา คือ การค้าขายที่ไม่สมควร เป็นการค้าที่ผิดทาง ประกอบไปด้วย ๑) ขายสุรา ๒) ขายยาพิษ ๓) ขายอาวุธ ๔) ขายมนุษย์ ๕) ขายสัตว์ที่มีชีวิต ท่านบอกว่า บุคคลที่เป็นพุทธมามกะไม่พึงกระทำด้วยเหตุ ๒ ประการ ประการแรก - ถ้ารักษากำลังใจไม่เป็น จิตเศร้าหมอง จะลง นรกเสียเอง

ประการที่สอง - บุคคลที่ไม่เข้าใจจะกล่าวจาบจ้วงว่า เป็นพุทธ มามกะผู้รักษาศีล แล้วทำไมถึงสนับสนุนการขายการฆ่าอยู่อีก

เราไม่ได้บีบบคอให้มันกินเหล้าสักหน่อย แต่เราขายเหล้า คนค้า เรออย่างนี้ จริงๆ เรื่องของธรรมะตรงไปตรงมา คือคนกินถึงผิด แต่คน ที่เขาไม่เข้าใจ เขามากล่าวหาจาบจ้วงอาจเป็นโทษแก่เขา อย่างเช่นว่า ยาพิษอย่างนี้ ยาฆ่าคน ยาฆ่าสัตว์ ฆ่าแมลง เราไม่ได้ฆ่าเอง เขามาซื้อ จากเราไป แต่คนที่ไม่เข้าใจเขาว่าเราสนับสนุนในการฆ่า เรื่องของ อาวุธก็เหมือนกัน ส่วนเรื่องของค้ำมนุษย์ค้าขายคนนี่ทุเรศที่สุดอยู่แล้ว รั้วๆ อยู่ใช้ไหม ขายสัตว์มีชีวิตนี้ ถ้าเขาเอาไปเลี้ยง ก็โดนกักขัง อาจอดๆ อยากๆ ต้องทนทุกข์ทรมานมาก สร้างเวรสร้างกรรมเปล่าๆ แต่ถ้าเขา เอาไปฆ่ากิน ก็ยิ่งบรรลัยใหญ่เลย

ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายระวังความสัมพันธ์ให้ดี การสงเคราะห์ เขาในเพศตรงกันข้าม ผู้ชายสงเคราะห์ผู้หญิงก็ดี ผู้หญิงสงเคราะห์ ผู้ชายก็ดี แม้จะด้วยเมตตาบริสุทธิ์ก็ตาม แต่ว่าคนเรามันอดคิดเข้า ข้างตัวเองไม่ได้ ในเมื่อคิดเข้าข้างตัวเอง เขามาช่วยเราขนาดนี้ เขาต้อง ชอบเราแน่เลย ถ้าเขาคิดแค่นี้มันไม่มีปัญหา แต่ถ้าเขาทุ่มเทกำลังใจให้

อะไรจะเกิดขึ้น? ถ้าคุณมั่นคง อยู่ในศีลในธรรมไม่มีปัญหา แต่ถ้าวัน
ไหนคุณมีที่ทำเอนเอียงตามไปด้วย ตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง คุณยื่นหน้า
ไปให้เขาตบมันดังแหละ เรียบร้อย ไม่รอดทุกราย ระวัง ยิ่งเป็นอาจารย์
เดี่ยวโดน มันจะมาเองแล้วจะมาอย่างคิดไม่ถึงด้วย พอเราสงเคราะห์เขา
ไปจะออกมาแรงแนี้เลย เพราะฉะนั้นต้องขังตัวเองให้ดีที่สุด อาตมาเอง
ในสมัยขรवास มีวงล้อมประจำตัวแน่นปึกเลย ทั้ง ๆ ที่ไปไหนตามไปเป็น
ฝูงเลย เพราะว่าบอกเขาชัด ๆ เลย ไปกับพวกเธอให้ฉันเป็นพ่อเป็นได้
เป็นพี่เป็นได้ เป็นลูกเป็นหลานก็เป็นได้ แต่เป็นผัวเธอ ฉันไม่เอา บอกเขา
ชัดเลย เขาจะได้ไม่ต้องมาตั้งความหวังไว้กับเรา เราเองถ้าหากว่า
ประเภทมัดแต่สงสารเขา เดี่ยวก็เสร็จ วัพันหลัก พันไปพันมา เชือกมัน
สั้นเข้า สั้นเข้า มันจะหนีไปไหน เดี่ยววัก็ขึ้นบนหลักนั้นแหละน่ากลัวไหม?
ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ใกล้กันเหมือนกับแม่เหล็กดูดเศษเหล็กโดยธรรมชาติ
แล้ว จะมีการชื่นชมกัน ระยะเวลาแรก ๆ จะมีการตื่นเต้นเกี่ยวกับรูปร่าง หน้า
ตา แต่พอนานไป นานไป ความเคยชิน มันมี พอมันเคยชินเขาจะไม่
สนใจเรื่องรูปร่างหน้าตาต่อไป เหลือแต่ว่าเขามีความดีอะไรที่เคย
สงเคราะห์เราเอาไว้ เกิดมาตื่นตันในพระคุณก็เรียบร้อย ยิ่งประเภทหนึ่ง
จินกำลังภายใน ตื่นตันขึ้นมาเมื่อไรต้องมอบกายถวายชีวิตก็บรรลัยเลย
ยิ่งถ้าคิดจะปฏิบัติธรรม เอกายโน อะยัง ภิกขเว พระพุทธเจ้าท่านบอก
ชัดแล้ว ทางของบุคคลเดียว ถ้าหากว่าเป็นหนทางของบุคคลสอง
บุคคลเมื่อไรก็ตาม ก้าวหน้ายากไปเท่านั้น เสียหายเพื่อนฝูงหลายคน
มีกำลังใจมาทางด้านนี้แต่เขาใจไม่แข็งเท่ากับเรา ก็ไม่รอด ของเราเอง
ก็จะตายแหล่ไม่ตายแหล่อยู่หลายยกเหมือนกัน บวชใหม่ ๆ ก็ตามคือ

อยู่นั้นแหละ หลวงพี่ เมื่อไรจะสึก? เอาน่า..บวชทั้งที ขอเข้าพรรษาก่อน
ออกพรรษาแล้วเมื่อไรจะสึก ขอรับกฐินก่อน ผัดไปผัดมา ไม่ไหวแล้วโว้ย
ถ้ารักษาโรคนี้ขึ้นจ่ายยาไปเรื่อยนี้ หมอก็กแยะเหมือนกัน ก็ผัดตัดไปเลย
ผ่ากระจาย บอกเอาสมบัติทั้งสามโลกมาแลกกับความปรารถนาพระ
นิพพานยังไม่แลกเลย อย่าว่่าแต่เธอคนเดียว ร้องให้จำเลย ตอนนั้น เราก็
ใจจะขาดรอน ๆ เหมือนกัน ความรู้สึกตอนนั้น ถ้าเขาเหลียวหน้ามามอง
เราจะตามไปเลย คราวนี้เขาก็ไม่เหลียว บ๊ะ! ทำไงดี เออ..เดี่ยวขบรด
ผ่านกุฎิเราแน่ ๆ เลย แค่เหลือบขึ้นมามองนิดเดียวก็จะสึกเหมือนกัน ก็ไม่
เหลือบมา แหม ! หมดท่าเลย ตกลงว่าจำเป็นต้องอยู่ต่อไป ยิ่งอยู่นาน
ยิ่งแก่ หมาไม่แดเสียแล้ว อันตรายมาก ระวังให้ดี อยู่ใกล้กันเมื่อไร เป็น
เรื่องเมื่อนั้น เรื่องอื่นไม่มีปัญหาหรอก เรื่องที่เขาเห็นด้วยขึ้นมา แล้วเรา
ปฏิเสธยากอีกต่างหาก เดี่ยวก็ยุ่งตายชัก ไม่ได้ตำหนิใครนะ เป็นเรื่อง
ปกติ เพียงแต่ถ้ารักจะปฏิบัติ จะต้องทิ้งให้ได้ ถ้าเรื่อง หยาบ ๆ แค่
ขั้นต้นนี้ ยังทิ้งไม่ได้ ความละเอียดอ่อนของธรรมะอื่น ๆ จะเข้า
ถึงได้ยาก

มีหลายคนเขาบอกว่า คนโน้นเป็นโสดาบันแล้วแต่งงาน คนนี้เป็น
โสดาบันแล้วแต่งงาน ยกธรรมบทมาด้วยอย่างนี้ใช่ไหม? เออ...นั่นเขา
เป็นพระโสดาบันนะ แล้วเธอเป็นอย่างเขาหรือยัง? เขาถือว่าเขาพ้นแล้ว
มีพื้นที่รองรับเขาระดับหนึ่งแล้ว ยังไง ๆ ไม่ตกต่ำกว่านั้นแน่ แล้วอีกอย่าง
หนึ่ง คุณจะได้เว้ญตัวเองให้เป็นพระโสดาบันง่ายเหมือนสมัยโน้นไหม
ล่ะ? สมัยโน้นมีพระพุทธเจ้าท่านเทศน์เอง มีโอกาสไหมล่ะ? ถ้ามีโอกาส
ก็โอเค ไม่ว่ากัน แต่ยังไง ๆ ประกันความเสี่ยงไว้ก่อน อยู่ห่าง ๆ แล้วดี

การปฏิบัติเกี่ยวกับเพศตรงข้ามของพระ พระพุทธเจ้า ท่านบอกว่า ไม่รู้ไม่เห็นได้เป็นการดี ถ้าหากว่าจำเป็นต้องรู้เห็น ก็อย่าพูดด้วย ถ้าจำเป็นต้องพูดด้วย ก็ให้พูดโดยธรรม อย่างที่เมื่อกี้ คุณคุยกับเขาไม่รู้เรื่องนั่นแหละ เราชวนเข้าวัดทำเดี่ยว มันจะไปเที่ยว มันก็ไม่ไปกับเราแล้ว หหมดเรื่อง

ถาม : ประเภทมีลูกมีผัวแล้วก็จะให้ไปหาอีก ปวดหัวเลย ?

ตอบ : ไปผัดจิ้งหะ ผัวเขาเข้าใจผัดละยุ่งเลย วันก่อนดูการ์ตูนตลก ผัวเขาเปิดตู้ เจอผู้ชายแก่ผัว ยืนกุมมืออยู่ในตู้ ก็บอก ที่รักมาตุลี มีไอ้บ้าที่ไหนมันมาแอบอยู่ในตู้ของเรา คือเขาเห็นของตลกนี่ เออ... ถ้าหากผัวอารมณ์คืออย่างนั้นก็แล้วไป ถ้าไปเจออารมณ์ไม่ดี คว้า ๑๑ ได้ ไล่ยิงกระเจายเลย มีไอ้บ้าที่ไหนไม่รู้มันมาเล่นซ่อนหาอยู่ในตู้

ฉิมพลีนรก นรกตันจิว เป็นยมโลกก็ย่นรกขุมหนึ่ง สำหรับผู้ที่มีเศษกรรม ต้องใช้คำว่าเศษนะ เพราะขุมใหญ่เขาลงแล้ว มีเศษกรรมของการผิดลูกผิดเมียเขา เป็นกาเมสุมิจนจาร ถึงเวลา นายนิรบาลจะบังคับให้ปีนขึ้นไป เพราะว่าคู่ของตัวเองจะอยู่ข้างบนโน้น รักกันชอบกันมากนัก ก็ปีนขึ้นไป ไม่ปีนก็ใช้หอกแทง ทมากี่ไล่กัด ต้องปีนขึ้นไป ปีนไปถึงข้างบน ปรากฏว่าคู่ไต่ลงมาข้างล่างตอนไหนก็ไม่รู้ ข้างบนโดนอีกาไล่จิก ก็เจ็บนัก รีบปีนลงมาหาคู่ตัวเอง ปรากฏว่าทางนี้โดนเขาบังคับให้ปีนขึ้นมาอยู่ข้างบนอีก ไล่กันไม่รู้จบอยู่อย่างนี้ แล้วหนามจิวไม่ได้คมอย่างเดียว ร้อนด้วย แล้วก็ไม่ได้ร้อนอย่างเดียว ตีตอย่างกับสปริง จิวรกลีบหกงกุลีแหลม ข้อน้ำลีบหกข้อนะ ไหวไหมล่ะ ยาวทะลุตัว มันตีตโตะเดียวทะลุตัวเลย

ถาม : มันต้องศีลขาดเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ใช่ แต่ว่าถึงจะศีลขาดไปแล้วก็ตาม ถ้าในอดีตเคยเป็น ไม่ต้องไปตามนึกถึงมัน ปัจจุบันนี้ตั้งหน้าตั้งตาทำในทาน ศีล ภาวนา ให้ทรงตัวไว้ ถ้าอารมณ์ใจทรงตัว เกาะในด้านดีเอาไว้ได้มั่นคง ก็เป็นอันว่ารอดชั่วคราว ไปนิพพานได้เมื่อไรก็เป็นอันว่าพ้นกัน ไม่อย่างนั้นต่อให้เป็นเทวดา เป็นพรหมเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่พระอริยเจ้า ก็มีสิทธิ์ร่วงลงไปอีก

ถาม : เขาถามเก็บกันหมดไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย พวกนี้เขาคิดยิบคิดย่อย พวกนี้ถ้าสอบผู้ตรวจสอบบัญชี ต้องได้อันดับหนึ่งของประเทศแน่เลย แม้แต่นิดๆ หน่อยๆ แค่นั้น เราเห็นว่าเป็นการบังเอิญ ทำโดยไม่เจตนาอะไรก็ตาม เขาคิดหมด

ถาม : แล้วอย่างประเภทที่ลูกสาวเขา ไม่ใช่เมียเขา ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าบอกไว้ชัดเลย เรื่องของกาเมสุมิจนจาร ฟังให้ดีๆ นะ หญิงนั้นมีบิดาปกครอง หญิงนั้นมีมารดาปกครอง หญิงนั้นมีพี่ชายปกครอง หญิงนั้นมีพี่สาวปกครอง หญิงนั้นมีครอบครัวปกครอง คือ จะเป็นพี่ เป็นน้อง เป็นอะไรสักคนหนึ่งก็ได้ หญิงนั้นมีผู้จ้องแล้วด้วยพวงมาลัย ก็ลักษณะเป็นการหมั้น หญิงนั้นมีพระราชปกครอง อันท้ายสุดนี้เจ็บปวดที่สุดเลย มีธรรมปกครอง โดนทุกรูปแบบเลย ท้ายสุดนี้เจ็บเลย อันหมายความว่าถ้าเขาไม่มีใครเลย ก็มีธรรมปกครอง คือ อย่างน้อยๆ การละเมิดโดยที่เขาเองไม่ยินยอม เสรีเหมือนกัน คือ ถ้าหากว่าตัวคนเดียวจริงๆ ก็เสรีเหมือนกัน

ถาม : ถ้าเขายินยอม ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตัวคนเดียวจริงๆ เขาต้องยินดีด้วย

ถาม : ถ้าพ่อแม่ไม่ยอมแต่เรายินดีด้วย ?

ตอบ : อันนั้นถ้าหากว่าพ่อแม่ไม่รับรู้อย่างสมัยก่อนเขาทำถูกนะ พวกเขาคงตามกันไป เสร็จแล้วกลับมาขอขมา ถ้าหากว่าเขารับการขอขมาถือว่าอโหสิกรรม ก็จบกันไป สมัยก่อนนี้เขาทำถูก แต่สมัยนี้ไปแล้วไปเลย

ถาม : ถ้าหากว่าพ่อแม่เสียไปแล้วพี่ก็ไม่มี ?

ตอบ : ก็ต้องดูว่า ถ้าหากไม่มีน้องก็แล้วไป คือ มันต้องให้คนที่เป็ญาติพี่น้องของเราทั้งหมด คนใด คนหนึ่งถ้าเหลืออยู่ ต้องให้เขายินยอม

ถาม : ถ้าน้องมีแล้วเขาบอกว่า แล้วแต่พี่ละครับ ?

ตอบ : อันนั้นก็แล้วแต่พี่เหอะ มันยุ่งเหมือนกัน ท่านบัญญัติละเอียดยับเลย เรื่องบัญญัตินี้ไม่ใช่ที่ท่านบัญญัติมันขึ้นมาเอง แต่ว่าเรื่องของการละเมิดในสิทธิของผู้อื่น เป็นเหตุให้เกิดกรรมขึ้นมา ท่านก็ว่าไปตามความเป็นไปของมันนั่นแหละ

ถาม : แล้วพวกชายกับชาย หญิงกับหญิงนี้ ต้องลงนรกหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ถ้าเป็นอาตมานี้จะตั้งขุมใหม่ให้เลย แต่เสียดายมันก็อันเดิมนั่นแหละ นั่นแค่เศษนะ เพราะมันลงมหานรกมาแล้ว ลงอุสุทฺถนรกมาแล้ว มหานรกมี ๘ ขุม ไซ้ใหม่ อุสุทฺถนรกมี ๔ ทิศ ทิศละ ๘ ขุม รวมเป็นเท่าไร ๓๒๘ ขุม แล้วยมโลกียนรก มีอยู่ ๔ ทิศ ทิศละ ๑๐ ขุม เท่าไรละ ๓๒๐ ขุม รวมๆ แล้วทั้งหมด ๔๕๖ ขุม ถ้านับรวมโลกันตนรกด้วย ก็ ๔๕๗ ขุม อาตมาสำรวจมาครบถ้วนทั้งหมดแล้ว ยกเว้นโลกันต์

ถาม : โลกันต์นี้ไม่มีเวลาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่มีเวลา บังเอิญเคยเป็นเชื้อพุทธภูมิมา เขาเลยห้ามลงโลกันต์ บุคคลผู้ปรารถนาพุทธภูมิมาห้ามลงโลกันต์ และห้ามเป็นอรุปรพหม เพราะเวลามันยาวนานจนเกินไป ทำให้ขาดช่วงการสร้างบารมี เลยมีกติกาลดตภัย นอกจากนั้นเฟสไหนที่เขาอนุญาตให้จองนี อยู่มาหมดแล้ว กว่าจะดีได้มันชั่วมาจนครบเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างที่เคยผิดพลาดไป อะไรไป ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่าอย่าไปตามนี้ถึงมัน ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีให้จิตใจมันมั่นคงอยู่ในด้านดี ถ้าเผลอคิดถึงแวบตอนก่อนตายก็เรียบร้อยเลย

ถาม : แล้วอย่างบางที่เราขอขมาอย่างนี้ ?

ตอบ : ขอขมา ก็ต้องดู ดูว่าขอกับใคร ขอกับตัวเขา เขากับผู้ปกครองเขา หรือขอกับอะไร

ถาม : ถ้าไม่เจอกัน คือไม่สามารถติดต่อกันได้ ?

ตอบ : ก็แล้วไป คำว่าแล้วไปก็คือ แก่ไขไม่ได้ มันไม่ใช่แล้วไปจะพัน

ถาม : ถ้าเราคิดขอขมาในใจนี้ได้ผลไหมครับ ?

ตอบ : เรื่องของอโหสิกรรมนี้ โจทย์กับจำเลยต้องมาอยู่ต่อหน้ากัน แล้วมาเอ่ยปากยอมรับซึ่งกันและกัน ไม่อย่างนั้นมันไม่ครบตามกติกา

ถาม : (ค่อยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : เรื่องของเนื้อคู่นี้ ถ้าเป็นบุพเพสันนิวาส คือเคยเนื่องกันมาแต่ชาติก่อนจริงๆ พบเจอหน้ามันเลียงกันไม่พ้นหรอก ยิ่งเกิดมากเท่าไรความผูกพันก็จะมากเท่านั้น อาตมาสมัยบวชใหม่ๆ เจอหน้าผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาก็ไม่ได้อยู่ในสเปก รูปร่างก็ไม่ได้อยู่ในสเปก แต่มีแรงดึงดูด

มหาศาลเลย ชนิดเราทำอะไรไม่ถูกเลยนะ เห็นคราวนี้ โอ๊ย ! ดายละวา...
เจ้าหน้าที่ตามทวง ความรู้สึกมันว่านั่น แต่คราวนี้ว่า เราไม่สามารถที่จะช่วย
เหลือตัวเองไปให้หลบรอดไปได้มากกว่าสติสัมปะชัญญะที่พอมืออยู่เท่านั้น
แต่สติที่มีอยู่มันหายไปเกินค่อนหนึ่ง สมาธิก็หายไปเหมือนกัน ทำวัตร
ก็มองหน้า นั่งกรรมฐานแทนที่จะหลับตาก็ลืมตามองอยู่นั้น ความรู้สึก
บอกว่า ถ้าพูดกับเขาแม้แต่คำเดียว เราเสร็จแน่ แล้วยายนั้นเขาก็รู้
เหมือนกัน ถึงเวลาที่ต้องแถมเข้าไปใกล้ๆ พอถึงเวลาเขาพูดอะไร ความ
รู้สึกเราบอกว่า ถ้าพูดแม้แต่คำเดียวเราก็เสร็จแน่ ยอมเสียมารยาทคุย
กับคนอื่นอยู่ พอเขาเสียบเข้ามา เอ๋ปากถามบ๊ิบ เราเดินหนีไปเลย
หลบอยู่ ๓ - ๔ วัน เห็นท่าไม่รอดแน่ พอดีหลวงพ่อสั่งให้ไปประจำ
อยู่ที่หน้าตึกของท่าน ตรงจุดนั้น ถ้าไม่มีธุระจริงๆ ห้ามเข้า ก็เป็น
อันว่ารอดไป ไม่อย่างนั้นเสร็จ เพราะว่าพวกนี้ ถ้าช่วงวาระเวลา
ของเขามาถึง บุญกรรมที่มันส่งมาถึงจะทำให้เราอยู่ไม่ได้ แต่ถ้า
เราสามารถคือให้พ้นช่วงนั้นไปได้ มันก็พ้นไปเลย จนกว่ามันจะ
มาบรรจบครบรอบอีกครั้งหนึ่ง

ถาม : แล้วเขาจะไปมีคู่กับผู้อื่น ?
ตอบ : มันจะไปมี ก็ปล่อยมันไป ยังมีเร็วเท่าไรยิ่งดี หลวงปู่ฝัน ครูบา
อาจารย์ที่เคารพท่านมากที่สุดองค์หนึ่งนะ ท่านบอกว่าท่านธุดงค์ไป
ท่านจะข้ามลำน้ำ มีเรือจ้างอยู่สองแม่ลูก พอเห็นหน้าลูกสาวบ๊ิบ
หลวงปู่บอกว่าใจหายแวบเลย หน้าอย่างนี้ใช่เลยละ เสร็จแล้วท่าน
จะทำอย่างไร? ท่านก็พอขึ้นเรือได้ บอกขอบอกขอบใจเสร็จก็รีบเดิน
เดินอย่างไม่มียสติ ภาวนามันหายหมดเลย เดินไปจนกระทั่งคำก็บักกลด

ปรากฏว่าเขาตามมา แม่ลูกตามมา แม่มาถึงก็บรรยาย ตัวเองมีนาที่ไร
มีควายก็ตัว เฒ่าชะแรแก่ชราปานนี้แล้ว มีลูกสาวคนเดียว ยังไม่เป็น
ฝั่งเป็นฝาเลย เห็นท่านนี้แหละพอจะเป็นที่พึ่งได้ ถ้าหากว่าท่านสัก
หาสาเพศไปก็พร้อมจะยกสมบัติและลูกสาวให้ด้วย หลวงปู่ท่านบอกว่า
สติสดที่จะต่อต้านสักชนิดหนึ่งก็ไม่มี ใต้แต่เออ...ไปตามเรื่อง บอกว่า
ตอนนี้ยังเป็นพระอยู่ ถ้าหากสักแล้วเราค่อยพูดกันอีกทีหนึ่ง เขาบอกว่า
พรุ่งนี้เขาจะมาเอาคำตอบ แล้วก็กลับบ้าน หลวงปู่ท่านยอมเสียสัจจะ
ถอนกลดหนี้คั้นนั้นเลย ปกติพระธุดงค์ถ้าไม่สว่างห้ามถอน หลวงปู่ท่าน
บอกว่ายอมเสียสัจจะถอนกลดหนี้คั้นนั้น ธุดงค์ข้ามไป ๓ จังหวัด มี
ปัญญาให้มันตามมา ถ้าตามมากก็จะยอมรับมันละ แต่ระหว่างที่เดินอยู่นั้น
เห็นแต่หน้าลอยอยู่ ท่านบอกว่า เห็นแต่หน้ายายหน้าไบโพธิ์ คือหน้า
เป็นรูปหัวใจ เห็นแต่หน้ายายหน้าไบโพธิ์ ตามอยู่นั้นแหละ โอ้โห !
ความผูกพันแรงขนาดนั้น

ถาม : แล้วตัวผู้หญิง เขาก็ผูกพันด้วยไหมครับ ต้องทั้งสองคนไหมครับ?
ตอบ : เขาเห็นบ๊ิบเขารู้เลย พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาโคโม ครูบา
อาจารย์ใหญ่ สายหลวงปู่มั่น ท่านบอกว่าเห็นหน้าบ๊ิบผู้หญิงภายหลัง
สลบ ตัวท่านเองก็เข้าอ๋องงอกอยู่ตรงนั้นเหมือนกัน คิดดูว่ามันแรง
ขนาดไหน นั่นแสดงว่าใช่แน่ๆ อย่างไรก็ตามนี้ไม่พ้น หลวงปู่สิงห์ ท่านก็
เจ็บปวดยิ่งกว่านั้นอีก พ่อแม่เขามาบอกว่าขอให้สึกไปแต่งงาน ท่านบอก
ก็ได้ แต่ต้องทำที่ต่อภาระนะ อันดับแรกให้สร้างปราสาทลอยอยู่กลางท้อง
ฟ้า เอาไว้เป็นเรือนหอ อันดับที่สองให้หาयाอะไรก็ได้ที่กินแล้วไม่แก่
ไม่เฒ่า ไม่ตาย โอ้โห ! สิ่งที่ท่านยื่นมาทั้งนั้นนี่นิพพานทั้งหมดเลย ไม่มีที่

อื่นนี้ บอกถ้าหาให้ไม่ได้ ไม่แต่ง เอากับท่านสิ ก็คือท่านรู้เสียแล้วว่า นิพพานเป็นอย่างไร ในเมื่อรู้แล้วก็พยายามจะไปให้ได้ เขาก็เลยขวาง เลยยื่นข้อเสนอเสียเลย มีปัญญาหามาได้ ก็ยอมแต่งเหมือนกัน หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี เรียกว่าปรมาจารย์ใหญ่ของสายกองทัพธรรม เหมือนกัน ท่านบอกว่า ไปเยี่ยมเขา ด้วยประเภทที่เรียกว่าจิตห่วงใย ตามปกติ เห็นว่าเจ็บไข้ได้ป่วยก็ชวนเด็กวัดไปด้วย เจ้าเด็กวัดระยำ เสือกหลับ อาจารย์นั่งมองอยู่ สาวเจ้าก็ตาหวานขึ้นมาเรื่อยๆ ท่านก็ บอกว่าสติสตั้งมันไม่ค่อยจะอยู่กับเนื้อกับตัว เหงื่อภาพแตกพลั๊ก ก็เลย ต้องบอกลา ปลุกเด็กแล้วรีบกลับเลย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ไปอีกเลย ถ้าคน นี้มากก็บอกเขาด้วยว่าไม่อยู่ ไม่อย่างนั้นก็เสร็จ น่ากลัวขนาดไหน ?

ถาม : (คุญเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : มันคล้ายๆ กับว่า ถ้าวาระและเวลามาถึง มันจะโคจรเข้ามา ชนกันเอง อันนี้เป็นแรงกรรมส่ง บุญบาปที่เคยทำร่วมกันมาจะ ส่งผลเข้ามา เมื่อส่งผลมาถึง คราวนี้ก็อยู่ที่ว่ารักษาตัวรอดไหม และถ้าหากว่าพ้นจากคนนี้ไปแล้ว เดี่ยวคนใหม่ก็เข้ามาอีก เราไม่ ได้เกิดชาติเดียวนะ ในเมื่อไม่ได้เกิดชาติเดียว เนื้อคู่มันก็มีหลายคนไป ด้วย คนไหนที่เกิดร่วมกับเรามากชาติที่สุดก็มีอิทธิพลต่อเรามากที่สุด คนไหนเกิดน้อยชาติหน่อย ก็อิทธิพลน้อยหน่อย สมัยหลวงพ่อบวช กับหลวงปู่ปาน มีพระอยู่องค์หนึ่งท่านได้อภิญญาและก็ได้ทิพจักขุ ญาณแจ่มใสมาก ท่านจะบอกเลยว่าวันนั้นเวลานั้น ถ้าผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างอย่างนี้ แต่งตัวอย่างนี้มา ผมต้องสึกนะ ก็จริงๆ ถึงเวลาต้องสึก ไปอยู่ไปกินกับเขา แต่คราวนี้ท่านมีอภิญญาอยู่ ก็พยายามรวบรวมกำลัง

ของอภิญญา ใช้ในการดูหมอ ใช้ในการรักษาโรคบ้าง หาเงินให้เขาก่อน หนึ่ง ไม่ใช่น้อยๆ นะ หลวงพ่อบอกประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท ของสมัยนั้น หรือ...สมัยนี้ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ยังจะน้อยกว่าละมัง ? อย่าลืมว่าสมัย นั้นกล้วยเดี่ยว ๒ ขาม ๕ สตางค์นะ ๕ สตางค์ เท่ากับ ๔๐ บาท สมัยนี้ ๕๐ สตางค์ ก็ ๔๐๐ บาท บาทหนึ่งก็แปดร้อยนั้นแหละ เสร็จแล้วท่าน ก็กลับมาบวชใหม่ แล้วก็บอกไว้อีกว่าวันนั้นเวลานั้น ถ้ามีผู้หญิงหน้าตา อย่างนั้นอย่างนั้นมา ท่านจะต้องสึก แล้วก็สึกอีก สึกอยู่อย่างนั้นแหละ ๕ เที้ยว ๕ เที้ยว จนกระทั่งครั้งสุดท้าย พอกลับเข้ามาบวชก็ลาหลวง ปู่เข้าป่าเลย หลวงพ่อก็ย่องไปถามว่า ทำไมงวดนี้ไม่อยู่แล้วหรือ ? ท่านบอกว่าหมดหนี้แล้ว ไปแล้ว ผេงเข้าป่าแล้วสบายใจ เพราะว่า ของท่านได้อภิญญาอยู่แล้ว พอเข้ามาอยู่ในร่มกาสาวพัตร์รักษา ศีลบริสุทธิ์แป็บเดียว ก็ได้กำลังอภิญญาเต็มคืนมา ไม่เหมือนตอน เป็นฆราวาส มันโดนจำกัดให้ใช้ได้น้อย ท่านรู้ขนาดนั้นยังต้องสึก เลย อาตมาเองก็ยังรอว่า รายต่อไปคือใคร มาจะค่าให้กระจายเลย ถึง เวลาอัปากไม่ขึ้น ประมาทไม่ได้ อย่าคิดว่าตัวเองแก่แล้ว หลวงพ่อ ท่านสมัยก่อนก็อายุประมาณนี้แหละ ท่านบอกว่า โอ้โฮ !..แก่จะตายซัก อยู่แล้ว เด็กๆ มันเรียน ม.๕ ม.๖ อาชีวะบ้าง อะไบบ้าง มาถึงก็ประจ้อ ประแจเต็มกุฎิไปหมด แล้วหลวงพ่อก็ไม่มีที่ท่าจะเล่นด้วย ไปๆ มาๆ ก็ประเภทว่าฉันไม่เชื่อหลวงน่าแล้วละ ทำท่าเหมือนอยากจะทำงงานด้วย แล้วอยู่ๆ ก็ลืมนิดเดียว อะไรรูปอย่างนั้น หลวงพ่อก็นึกได้แต่เวทนาอยู่ในใจ ไม่รู้จะช่วยมันอย่างไรวะ ฟังดูในปฏิปทาท่านผู้เฒ่าว่าหลวงพ่ของท่าน โดนมาขนาดไหน บางอย่างท่านเล่าไว้ชนิดเดียว แต่ถ้าเรามีประสบการณ์

ก็จะรู้เลยว่า นิดเดียวของท่าน กว่าจะผ่านได้ เลือดตาแทบกระเด็นไป

ถาม : (คอยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่า ไม่ว่าจะผ่านได้ เลือดตาแทบกระเด็นไปลำห้วย ในกลีบเมฆ ในถ้ำ ในก้นมหาสมุทรที่ใดก็ตาม ไม่สามารถจะหนีกรรมได้พ้น คุณทำไว้เอง ไม่ต้องไปกลัวมัน ถ้าตั้งใจหนีจริงๆ หนีพ้น อาตมาอย่างน้อยก็พ้นมาหลายยกแล้ว มันจะมีอีกสักยกสองยก ก็เชื่อว่าน่าจะพ้นนะ จำเอาไว้ว่าอย่ายื่นหน้าไปให้เขาตบก็พอ ตบมือข้างเดียวไม่ดังหรอก

ถาม : (คอยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : คือมันน่ากลัวมาก มันไม่ใช่ขึ้นแค่นั้นลงแค่นั้น เพราะว่าเราพอถึงเวลาแต่งงานไปปั๊บบ ไหนจะตัวเขา ไหนจะพ่อแม่พี่น้องของเขา แล้วถึงเวลาลูกอีก หลานอีก ตายล่ะหว่า ถึงบอกว่าบางทีก็พูดกับพระว่า ตอนนั้นจะต่อให้น้องป๊อบมาคุกเข่าต่อหน้าว่า หลวงพี่เจ้าข้าสิกลงไปแต่งกับหนูเหอะ ไม่กล้าไปเลย กลัวจริงๆ เอ้อ.. มันอธิบายเป็นคำพูดได้ แต่ถ้าเห็นนี้ เห็นเลยว่าน่ากลัวจริงๆ ไม่มีจุดลงท้ายเลย มีแต่ยาวไปเรื่อย

ถาม : (คอยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : ไม่ต้องโทษใคร โทษตัวเอง มันแปลกอยู่อย่าง ตอนบวชอยู่มันดูดีไปหมด ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าหากว่าสึกไปก่อน เขาก็ไม่โอเคเหมือนกัน ยิ่งเป็นบ้าเลย ที่ซ้ำๆ ก็เคยถามบางคนนะ ผู้ชายเยอะแยะ ทำไมต้องมาแถววัดด้วยวะ คือเราก็ปากเสียว่าตรงๆ อยู่แล้วใช่ไหม เขาเองก็แค้นเหมือนกัน เขาว่าในวัดแหละดีไม่มีเอดส์ ก็บอก เออ...ถ้าวันไหนเจอเอดส์

แล้วจะรู้

ถาม : (เรื่องการบวชของผู้ที่ป่วย)

ตอบ : ถ้าหากว่าวัดที่เคร่งครัดนี้ ระยะเวลาให้ตรวจเลือดก่อนที่จะบวช แต่ว่าก็ยังมีโอกาสพลาด อย่างเช่นว่าการรักษาพยาบาล การให้เลือด การฉีดยา บางทีก็เป็นเหมือนกัน อย่างของอาตมาก็เสี่ยงเหมือนกัน เพราะทำฟันบ่อย ทำฟันแต่ละที่บางที่หมอเขาก็แค่เสี้ยจนเลือดท่วมเลย

ถาม : อย่างวัดพระพุทธบาทน้ำพุ โยมเป็นเอดส์นี้เขาบวชพระให้เลย หรือว่าใครมีศรัทธาก็บวชได้ครับ ?

ตอบ : ก็ไม่มีปัญหา คือ ของเขาเป็นวัดที่คนเขารู้อยู่แล้วว่าคนเป็นเอดส์ไปอยู่ด้วยกัน นี้ของเราถ้าหากว่าเขารู้ก็จะรังเกียจ ดีไม่ดีพาลไม่ใส่บาตรให้กินทั้งวัดก็เสร็จละสิ อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าท่านให้มหาปเทศ ๔ คือ ข้ออ้างในการตัดสินใจธรรมวินัย ท่านให้ไว้ว่า

ของสิ่งใดควร พิจารณาแล้วว่าควร สิ่งนั้นย่อมสมควร
ของสิ่งใดไม่สมควร พิจารณาแล้ว ว่าไม่สมควร สิ่งนั้นย่อมไม่สมควร

ของสิ่งใดควร พิจารณาแล้วว่าไม่สมควร สิ่งนั้นไม่สมควร
ของสิ่งใดไม่สมควร พิจารณาแล้วว่าสมควร สิ่งนั้นสมควร
ที่นี้เราฟังแล้วอาจงงๆ ก็ว่า ก่อนบวชพระเขาจะมี อันตรา ยิกธรรม คือ การถามถึงเรื่องที่จะเป็นข้อขัดข้องการบวชอยู่ มันจะมีโรคติดต่อหลายอย่าง คราวนี้พอมารถึงโรคเอดส์ ปัจจุบันนับเป็นโรคติดต่อที่น่ารังเกียจ ในเมื่อเป็นเรื่องที่ไม่สมควร พิจารณาแล้วว่าไม่สมควร

สิ่งนั้นย่อมไม่สมควร อย่างนี้เป็นต้น การตัดสินพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้าท่านให้เหตุผลไว้ชัดเจน ก็อย่างเดียวกับพวกยาบ้า เฮโรอีน ยาฮีสมา้ยก่อนไม่มีนี่ แต่พิจารณาแล้วเข้าในมัชชะ คือของมีนเมา ทำให้ผู้เสพเสียดิสมัชชัญญะอะไรอย่างนี้ ถ้าหากว่าทำก็ต้องอาบัติเหมือนกัน จะไปอ้างว่าพระพุทธเจ้าท่านห้ามดื่มสุราเมรัยแค่นั้นเอง ไม่ได้ มันเล่นยาบ้ากันหัวทิ่มหัวต๋ำกัน ประเภทชาวบ้านยังติดคุก แล้วพระจะรอดไปได้อย่างไร

ถาม :

ตอบ : ทำวมหาราชหรือทำวจตุโลกบาล เป็นตำแหน่ง เหมือนยังกับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้บัญชาการทหารอากาศ อย่างนี้ เปลี่ยนบุคคลไปได้เรื่อยๆ

ถาม : ครองตำแหน่งนานไหมคะ ?

ตอบ : แล้วแต่วาระของแต่ละคน บุญบาปของแต่ละคนไม่เท่ากัน ในเมื่อกำลังบุญของท่าน ถ้าหากว่าสูง ท่านก็อาจไปนิพพานเร็วหรือไม่ก็เลื่อนขึ้นไปเป็นพรหม ถ้าหากท่านเลื่อนพ้นตำแหน่งไป ก็ตัดจากเทวดาที่เป็นลำดับรองลงไป อย่างเช่นพวก รอง ผบ.อย่างนี้ เขาเรียกว่าชั้นของอินทกะ แต่ละทิศที่มีทำวมหาราชอยู่จะมีอินทกะ ๑,๐๐๐ องค์ จะคิดอินทกะมาแทนองค์หนึ่ง พอมารับตำแหน่งแทน ตำแหน่งอินทกะที่ว่างลง ก็เลื่อนชั้นวัชรขึ้นมาแทน เขาจะมีทดแทนเป็นชั้นๆ ไปพวกนี้ถ้าอยากรู้ขึ้นไปคุยกับท่าน สนุกจะตาย เพียงแต่จำให้หมดก็แล้วกัน ปวดกะโหลกเหมือนกัน

ถาม : มีคนเขาบอกว่า ทำวจรฐมาบอกให้ไปอยู่ด้วยจะตกลงไหม

ถ้าตกลงจะให้อยู่ในโลกมนุษย์อีกเพียง ๕ ปี ?

ตอบ : ก็ลองดูสิ จะไปยากอะไร ถ้าตกลงแล้วอยู่ได้ ๕ ปี จริงไหม ของพรรคนี้บางอย่างบอกแล้วว่า ยิ่งรู้เห็นชัดเจน โอกาสโดนหลอกยิ่งง่าย อย่าเพิ่งไปปักใจเชื่อ เดือนแล้วเดือนอีก อย่าเพิ่งปักใจเชื่ออะไรง่าย เพราะอาจมีการหลอกกัน ยิ่งชัดเจนมากยิ่งขึ้นหลอกง่าย เพราะฉะนั้นต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจด้วย เรื่องที่หนึ่งถูกอย่างเพิ่งเชื่อ เรื่องที่สองถูกอย่างเพิ่งเชื่อ เรื่องที่สามถูกอย่างเพิ่งเชื่อ เป็นอย่างไรมันอยากไปเต็มทีแล้วใช้ไหม ใส่มันไปเลย อาจเป็นความจริงก็ได้ แล้วขณะเดียวกันอาจเพี้ยนก็ได้ เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องตำหนิกัน เพราะเรื่องที่เขารู้ เขารู้จริงๆ แต่ในเมื่อเรื่องที่เขารู้แล้ว มันจะเป็นจริงตามนั้นไหม อีกเรื่องหนึ่ง เห็นเขาไล่ตีกันมา ก็วิ่งเข้าไปขอที ขอที อย่าตีกันเลย คราวนี้มันหันมารุมตีใส่เรา เพราะกำลังถ่ายหนังกันอยู่ วิ่งเข้าไปขวางกล้องเข้าตอนไหนก็ไม่รู้ เราเห็นจริงๆ ไหมละ ? แต่เรื่องที่เรารู้มันจริงไหมละ ? นั่นแหละลักษณะอย่างนั้นระวังเอาไว้

ถาม : แล้วทำวจตุโลกบาลทั้งสี่ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าอยู่ ตอนนี้อยู่ไหนหมดหรือยัง ?

ตอบ : เปลี่ยนหมดหรือยัง.. สมัยพระพุทธเจ้าก็เปลี่ยนไปที่หนึ่ง เพราะว่าพอพระเจ้าพิมพิสารท่านสวรรคต ท่านก็ขึ้นไปเป็นบริวารของท้าวเวสสุวรรณ เป็นอินทกะของท้าวเวสสุวรรณ แล้วปัจจุบันนี้ท่านก็เป็นท้าวเวสสุวรรณเสียเอง

ถาม : แล้วบริวาร.....(ไม่ชัด).....

ตอบ : ก็ต้องดูความสำคัญนะ ถ้าหากว่าบารมีท่านสูง เป็นพระ

โพธิสัตว์มาอะไรอย่างนี้ บางที่ท่านก็มีสิทธิ์ได้ก่อน องค์ที่เป็นพระอริยเจ้า ก็รอ เพราะพระอริยเจ้าไม่อยากจะอะไรอยู่แล้ว ถึงเวลาถ้าโดนมัดมือชก ส่งขึ้นหน้า ก็เดินไปตามบท

ถาม : แล้วปฏิเสธได้ไหม ?

ตอบ : ก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ถาม : หลวงพี่ครับ มีอะไรฝากถึงพี่ตัมใหม่ครับ เมื่อวานผมโทรไป....?

ตอบ : มีอะไรฝากถึงใหม่.. บอกเขาว่า อะไรที่เกิดขึ้นก็ตามนะ ให้ตั้งใจ ให้ดี อย่าทำตัวเป็นคนเล่น ถ้าเป็นคนเล่นก็จะไม่เห็นทางออก ของปัญหา ต้องทำตัวเป็นคนดูไว้เสมอ เปลี่ยนมุมมองที่มีอยู่ แล้ว บางสิ่งบางอย่างที่ยากมันจะง่าย อย่างนี้มันเหมาะสำหรับนักธุรกิจ

ถาม : (ถามเรื่องการช่วยเหลือเพื่อน)

ตอบ : ก็ต้องดูว่าเราสนับสนุนเขาแล้วจะเป็นผลดีต่อเขาไหม ? ทำให้ ธรรมชาติของเขาก้าวหน้าขึ้นไหม ? ทำให้ท่าน ศีล ภาวนา ของเขาเจริญ ขึ้นไหม ถ้าเจริญขึ้นก็ไม่ถือว่าเป็นการไปขัดขวางเขา แต่ถ้าหากว่าไม่ เจริญขึ้น เราเองก็มีส่วนในการขวาง

ถาม : แล้วอย่างบางที่เราไปไหน แล้วเจอเหตุการณ์มันผ่านไป แล้ว บางที่มันซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นโรคสมองหรือเปล่า ?

ตอบ : เรียกว่าโรคทางสมองก็ได้ บางอย่างจะมีนิมิตขึ้นก่อน หรือไม่ บางอย่างเราเคยอยู่ในจุดนั้นมาก่อน พอผ่านไปความรู้สึกคุ้นชินจะเกิด ขึ้นทันที อาตมาเองเคยฝันเห็นสถานที่หนึ่งอยู่ ๓๐ ปี ติดต่อกัน ทุกครั้งที่ มีอันตรายถ้าหนักๆ สู้ไม่ได้แล้วหนีไปตรงนั้น เนื่องจากว่าเราชำนาญ ภูมิประเทศมาก คุ้นเคยกับมันมาก ถ้าไปถึงตรงนั้นไม่มีใครตามเราได้

หนีพ้นทุกที ๓๐ กว่าปีให้หลัง ถึงไปเจอเข้า ตอนแรกทีไปเจอก็ไม่รู้ว่าจะใช้ เพราะว่าภูมิประเทศมันเปลี่ยน ปกติแล้วจะเป็นน้ำตกลงมา แล้วเรา จะปีนสวนน้ำตกขึ้นไป หลบไปทางด้านหลัง จะมีหินหลบลบลงไปได้เรื่อยๆ ไปตามป่าตามเขา ตอนที่ไปถึงเป็นหน้าแล้ง น้ำมันแห้ง ก็เลยไม่นึกว่าจะใช้ คราวนี้อยู่ไปพักหนึ่งปวดฉี่ หลบไปข้างหลัง พอเห็นบับไซ้เลย จำได้ทุก ซอกทุกมุมเลย เลยมาดูข้างหน้า อ้าว !..ข้างหน้าก็ลักษณะน้ำตกเก่า เพียงแต่ว่ามันแห้งไปเท่านั้นเอง เลยถามเขา โยมบอกว่าจะมีน้ำตก เฉพาะหน้าฝนเท่านั้น เลยรอน้ำฝนอีกที คราวนี้ชัดเจนว่าใช้ที่ๆ เราเห็น อยู่ตลอดเวลา แสดงว่าแถวนั้นเราเกิดจนซ้ำเลย จำติดตาติดใจอยู่ได้ อย่างไรก็ไม่รู้ ฝันถึงมันอยู่ได้ตั้ง ๓๐ กว่าปี จนกระทั่งไปเจอมันเข้า ถึงได้เลิกฝัน

ถาม : แล้วของผมนี้เป็นโรคสมองหรือเปล่า?

ตอบ : เป็น พวกที่เป็นอย่างนี้ เขาว่าบ้า... ก็อย่าไปเที่ยวบอกคนอื่นซิ เขาจะได้ไม่ว่าเอา

ถาม :(ไม่ชัด).....ก่อนศาสนาพุทธ ๕,๐๐๐ ปี แล้วมาสร้าง บารมีต่ออีก หมด ๕,๐๐๐ ปีนี้ ต้องไปร้อพระศรีอารยเพื่ออะไรก็ ไม่ทราบ ผมอยากจะถามหลวงพ่อ มันข้องใจมากเลย ?

ตอบ : ของคุณมันตอบไม่เป็น อาตมาเองเจอหลวงปู่อ๋า ท่านเจ้าคุณ พระราชกวี วัดโสมนัส ครั้งแรก เคาะประตูเรียก เปิดประตูมาถาม เป็นไงเพื่อนจำกันได้ไหม คนอายุ ๖๐ กว่า ถามคนอายุ ๓๐ กว่า ว่าจำกันได้ไหม แล้วคุณบอกว่าจำไม่ได้ใช้ไหม เป็นผมไม่ตอบอย่างนั้นหรือ กเราบอกว่า ผมจำหลวงปู่ไม่ได้ครับ แต่ผมเชื่อหลวงปู่จำผมได้แน่เลย

กระโถนช่างธรรมมาสน์

(หัวเราะ) เสรีจ... ท่านก็เลยต้องเล่าให้ฟังว่าเคยปรารภนาพุทธภูมิร่วมกันมาตั้งแต่ยุคไหน ยุคไหน โอ๊ย...สนุก

ถาม : อย่างนี้ถ้าถามหลวงพ่อยังไงดี คือที่ผมคิดมันมีอยู่สองอย่างแน่ อย่างหนึ่งคือไปรับพยากรณ์ แต่อย่างหนึ่งอาจไปเป็นพระสาวกสมัยไหน?

ตอบ : ไม่ต้องไปกังวลกับเรื่องในอนาคตหรอก ทำปัจจุบันให้ดีก็พอ

